

Knivmord

Fredrik Andersson

Boksidan

Knivmord

av

Fredrik Andersson

Copyright: Bokförlaget Boksidan 2003
Box 558
146 33 Tullinge

Knivmord, ISBN-nummer: 978-91-86199-10-4

Du får gärna kopiera denna bok, men sätt då in 5 kronor per kopia på Boksidans plusgirokonto: 199 84 51-7, eller bankgirokonto: 5459-3074. Skriv på inbetalningskortet att det gäller boken "Knivmord". Du är också välkommen att besöka vår hemsida www.boksidan.com.

Kökskniv

Klockan var omkring halv två på natten, det var på väg att bli söndag. En söndag i början på augusti år 1999. Anna stod inträngd mellan två stora killar vid bardisken på en ganska stor dansrestaurant i Stockholm. Hon stödde sig med ena armbågen emot bardisken. Utan att märka det hade hon lagt den i en pöl med öl. Hon kanske hade märkt det om hon inte hade haft en kavaj på sig. Det kan också vara så att hon inte märkt även om hon bara hade haft den kortärmade blusen. Detta eftersom hon var höggradigt berusad. Hon var så berusad att hon hade svårt att stå still. Titt som tätt vinglade hon till. Vid flera tillfällen hade mannen som hon pratade med hindrat henne från att falla bakåt. När hon hade vacklat betänkligt hade han tagit tag i den arm som hon inte använde för att stödja sig mot bardisken. Nu höll han kontinuerligt armen i ett stadigt grepp. Detta gjorde han antagligen inte bara av medkänsla för kvinnan, utan även för att han hoppades att det skulle öka möjligheterna till en mer fördjupad kroppskontakt. Kvinnan såg ut att var mellan trettiofem och fyrtio år gammal. Hon bar ett par svarta åtsittande byxor, en silverfärgad blus och en svart kavaj. Egentligen var hon ganska överviktig och inte särskilt betagande, men det syntes inte så väl i barens svaga belysning. I varje fall var det inget som mannen verkade ta notis om. Han såg däremot ganska bra ut, då han var smärt, ganska lång och betydligt mer välklädd än de andra männen runt bardisken. Kvinnan försökte fokusera på mannens ögon, han besvarade hennes blick. Hon ville kyssa honom, lutade sig emot honom, varpå de kysstes.

– Vi åker hem, sa mannen.

– Jag är inte sån, jag åker inte hem med någon första kvällen.

– Okej då åker vi väl hem till dig då.

– Fast jag bor i Södertälje.

– Det är okay vi kan ta taxi, jag betalar.

De tittar varandra i ögonen och båda ler. Därefter lämnar de restaurangen. Mannen stannar en bil på gatan och de sätter sig i denna. Kvinnan säger "Södertälje" till chauffören, taxin kör iväg. Under hela färden kramas de och kysser varandra.

Någon halvtimme senare stannar de utanför ett stort bostadshus i ett område i utkanten av Södertälje. Kvinnan kliver ur taxin och under tiden betalar mannen. Taxichauffören ser hur de tillsammans går in i en av portarna. Han har av deras sporadiska konversation förstått att de träffats för första gången samma kväll.

Ungefär två och ett halvt dygn senare anmäls kvinnan försvunnen. Hon har inte kommit till sitt arbete och hon har inte svarat på telefonsamtal, varken till mobiltelefonen eller till hennes stationära hemtelefon. Den person som kontaktade polisen var Annas chef, Filippa. Två poliser på Södertälje polismästar-distrikt får i uppdrag att ta sig in i hennes lägenhet. De ringde på hennes dörr och konstaterade att ingen öppnade, men dörren var olåst så de gick in. Lägenheten såg ut som de andra lägenheterna i det här området. Bägge hade varit inne i flera av dem tidigare. Det här var en tvårumslägenhet. Det syntes tydligt att den beboddes av en kvinna. I hallen hängde det damkläder. Möbler, tavlor och prydnader skvallrade om att här bodde det en kvinna. Poliserna funderade inte så mycket på inredningen. Det som de istället reagerade på och genast sökte en förklaring på, var den kraftiga liklukt som slog emot den när de gläntade på ytterdörren. De började med att titta i sängkammaren, stanken tilltog. Båda poliserna kände att de mådde lite illa. Detta trots att de hade vistats i lukten en stund. En av dem försökte andas genom ärmen på uniformen emedan den andre knep igen näsan. Det var mörkt i rummet. Så fort de tänt lyset såg de vad som hänt. Där på sängen under täcket låg en kvinna.

Hon hade en stor kökskniv djupt inkörd genom täcket och in i bröstkorgen.

Poliserna gick ut ur rummet och satte sig i soffan i vardagsrummet. Den ena av dem tog upp en mobiltelefon och kontaktade sambandscentralen.

– Vi har hittat kvinnan. Hon är död. Jag tror att hon är mördad.

Därefter sattes de förutbestämda rutinerna för dylika händelser i rullning. Man skickade två kriminalinspektörer, en rättsläkare, två tekniker samt en fotograf till platsen. De båda kriminalinspektörerna var Sten Svensson samt Fredrik Fant. Ingen av dem var särskilt erfaren mordutredare. Det var faktiskt så att de bara hade handlagt en dylik utredning tidigare. De hade emellertid båda två kunskaperna från utbildningen i färskt minne. De gick med hull och hår in för detta uppdrag. Sten Svensson tog till och med på sig handskar innan han öppnade ytterdörren.

– Skärp dej! Sa hans kollega. Det lär väl inte vara så att vi hittar mördarens fingeravtryck på det där handtaget.

– Ja, men vi skall ju ha handskar på oss.

– Men det behöver ju inte gå till överdrift.

Sten tog av sig handskarna och de gick in i lägenheten.

– Kolla vilka kitschiga tavlor, jag avskyr tavlor med gråtande barn. Viskade Sten.

– Jag med. Viskade Fredrik tillbaka.

En av de båda poliskonstaplarna mötte upp dem i hallen.

– Hej på er! Sa denne glatt. Här har ni något att bita i.

De gick tillsammans in i sovrummet.

– Jag kan skriva, sa Sten och tog upp ett anteckningsblock ur sin väska.

– Jaha du, så jag ska sköta det här, tänk te du?

– Ja just det!

Fredrik vände sig till de båda konstaplarna och frågade dem vad de iakttagit.

– Inget särskilt, vi kom hit, vi ringde på, ingen öppnade, dörren var olåst, vi gick in och hittade kvinnan här.

– Har ni pratat med några grannar?

– Nej, det är väl ert jobb, sa den andre konstapeln.

– Okej, vi går och ringer på och kollar om någon är hemma, sa Fredrik och tittade på Sten.

De gick ut i trapphuset och ringde på hos var sin granne. Ingen av dem öppnade. Det var inte heller någon som öppnade på våningsplanet under. Sten skrev upp de namn som stod på dörrarna. Efter ett tag anlände två tekniker från polishuset på Kungsholmen. De presenterade sig för kriminalinspektörerna. Fredrik drog det han visste för dem och sa:

– Jag vet inte riktigt vad ni brukar göra, men jag hoppas att ni vet det.

– Det beror ju lite på hur det ser ut, men som regel försöker vi säkra fingeravtryck på mordverktyget, dessutom brukar vi söka efter hårstrån, spermafläckar och andra mänskliga avsöndringar på sängkläderna.

Teknikerna satte igång med dessa göromål. De hade var sin stor silverfärgad plåtväska med sig. Den ena av dem tog upp något som liknade en ficklampa. Den andre tog ut pensel och sprayflaska. Den senare studerade kökskniven och den förste lyste med lampan på täcket. Det såg ganska ansträngande ut för dem att utföra dessa uppgifter utan att sätta sig i sängen, vilket de också klagade över.

Den med lampan plockade upp något från täcket med en pincett. Föremålet la han i en redline påse som han skrev något på. Så vek han efter en stund undan täcket och sa ytterligare lite senare något triumferande:

– Jag tror att jag hittat något som kan vara en spermafläck!

Så hämtade han ett par tops och ytterligare några redline påsar ur väskan, gjorde några noteringar på påsarna, gned runt var och en av topsen i fläcken och stoppade ner dem i var sin påse. Den andre tittade på honom och sa fundersamt:

– Det är väl lika bra att vi tar med hela lakanet.

– Skit också, då måste vi vänta tills dom har plockat bort henne.

Sten noterade hennes kläder som låg slängda på golvet invid sängens fotände. Kavajen och den silvriga blusen tydde på att kvinnan varit uppklädd innan hon gick till sängs.

Vilket även sminket runt ögonen vittnade om. Han gick ut i köket och letade efter var kvinnan förvarade sina köksknivar. Han tog på sig ett par gummihandskar och öppnade draglådorna. I den näst översta av dem hittade han ett antal köksknivar pryddligt liggande i var sin hållare. En av hållarna var tom, samtliga knivar hade samma typ av skaft som den kniv som var inkörd i kvinnans bröst. Han gick ut till teknikerna och bad dem ta fingeravtryck på lådans handtag och samtliga övriga köksknivar.

Samtidigt som teknikerna höll på och penslade handtaget till draglådan tittade Sten runt lite mer i köket. På en liten bänk vid sidan om matbordet stod en telefon. Bredvid telefonen låg en telefonbok. Sten bläddrade lite i den och bestämde sig för att den kunde vara bra att ha och stoppade ner den i fickan.

Rättsläkaren undersökte kvinnan emedan fotografen dokumenterade henne, rummet och våningen i övrigt. Därefter forslades kvinnan iväg i en ambulans. När de båda kriminalinspektörerna lämnade lägenheten öppnades dörren till den bredvid. En äldre dam klädd i någon slags städrock tittade ut.

– Vad är det som pågår, vad är det för liv därinne? Vad gör ni där?

– Det har du inte med att göra, sa Sten.

– Jo det har jag visst det, vad är ni för typer. Akta så att jag inte ringer till polisen.

– Vi är poliser.

– Och det ska ni försöka slå i mig.

– Vi är visst poliser, sa Fredrik och fortsatte: Vi skulle vilja ställa lite frågor till dig.

– Ni ser inte ut som poliser.

Fredrik gick emot den gamla damen. Hon ryggade tillbaka in emot lägenheten. Men hon hann inte stänga dörren eftersom Fredrik högg tag i dörrhandtaget. Därefter ställde han sig mitt emot damen och höll fram polislegitimationen.

– Vi vill komma in och ställa några frågor.

Den gamla damen öppnade dörren på vid gavel och släppte in dem.

– Vi kan sätta oss i vardagsrummet, sa hon och pekade mot en öppning i hallen. Ni behöver inte ta av er skorna.

”Den gamla tanten är nog inte så grinig i alla fall.” Tänkte Sten. Hon var nog bara nyfiken, hon plockar nog fram kaffeservicen snart.

Det visade sig att Sten hade rätt. Hon nästan krävde att få bjuda på kaffe och försvann ut i köket medan de bägge poliserna satt i soffan och tittade på hennes vardagsrum. Det var ett så typiskt gammaltantsrum att det nästan var skrattretande. Det fanns en massa porslinsprydnader överallt.

Efter ett tag kom hon in med en bricka med en kaffekanna i porslin och ett stort porslinsfat med olika sorters kakor.

De satt en stund och berömde kakorna och de vackra porslinsprydnaderna. Fredrik sa:

– Vilka söta porslinsaker du har, var har du fått dem ifrån och varför öppnade du inte dörren när vi ringde på?

Hon svarade aldrig på den första frågan, men hon smålog lite. Som om hon anat en viss spydighet. Alternativt glömde hon frågan när Fredrik ställde den andra.

– Jag öppnar minsann inte för vem som helst. Men hade jag vetat att ni var ifrån polisen hade jag ju naturligtvis öppnat. Vad är det som har hänt?

– Anna är död.

– Kors då! sa den gamla damen samtidigt som hon höll för munnen. Hon har väl inte blivit mördad, sa hon därefter på ett klart nyfiket sätt.

– Det kan vi inte uttala oss om. Kände du henne?

– Nej, det kan jag inte påstå. Vi hälsade ju på varandra och hon hjälpte mig att handla en gång när jag var sjuk. Det var en så fin flicka.

– Har du hört några ljud ifrån lägenheten på sistone, några konstiga ljud?

– Nej, jag tycker aldrig att jag hör något därifrån, hon är så lugn så, dessutom hör jag lite dåligt. De båda poliserna tittar på varandra.

– Ska vi gå?

– Ja vi får nog tacka för oss, vi har ett viktigt möte att passa, sa Fredrik.

När de lämnat lägenheten, frågade Sten:

– Värst vad du var smörig, menar du verkligen att du tycker de där porslinprylarna var söta?

– Nej, men vad ska man säga då? Hon tycker säkert att dom är jättegulliga.

De båda inspektörerna åkte till polisstationen. De tog trappan ett par våningar upp i huset och svängde vänster i korridoren bakom ståldörren, svängde höger in i en annan korridor och stannade utanför en glasdörr. De öppnade denna och klev in i rummet. Rummet fylldes nästan helt ut av ett stort bord. Runt bordet satt det ett tiotal personer, samtliga vände sig om när Sten och Fredrik klev in i rummet.

– Ursäkta att vi är sena! Sa Fredrik. Vi har varit på en mordutredning.

Sten kände att han svettades lite, det var nog lite varmt i rummet, fast egentligen var han nog mest nervös. Han var ganska ny som kriminalinspektör och han var rädd att någon av de gamla rävarna skulle lägga beslag på utredningen. Chefen, kriminalkommissarie Ingvar Bergström, bad dem genast att berätta vad som hänt. Fredrik drog det lilla de visste och chefen kommenterade det:

– Det här måste vi köra hårt på. Ni ska givetvis fortsätta utredningen, men vi behöver nog ett par man till på detta. Kan du ta det, Anders? Ni behöver inte sitta kvar på detta möte, det är viktigare att ni kör igång utredningen.

Mörker

Anders, Sten och Fredrik reste sig och gick iväg till ett grupprum. Väl inne i grupprummet höll Anders en kort föreläsning om vad som borde göras. Sten och Fredrik sa nästan ingenting alls, de lät Anders bestämma. Han bestämde att Sten skulle prata med kvinnans anhöriga, Fredrik skulle prata med hennes arbetskamrater och Anders skulle titta i brottsregistret. Sålunda åkte Sten iväg till en adress i Gnesta där Annas mor bodde, enligt vad som framgick av den adressbok han tagit ifrån lägenheten.

Sten hittade utan problem till den uppgivna adressen. Han tog hissen till fjärde våningen och ringde på dörren. Efter att han väntat en stund öppnades den av en dam i den övre medelåldern. Det var ingen tvekan om att detta var Annas mor, hon såg ut som en äldre kopia av kvinnan i sängen. Sten presenterade sig och kvinnan bad honom stiga in. Hon sa ingenting mer.

Hon gick före honom igenom lägenheten in i vardagsrummet. Vardagsrummet gav Sten en kraftig känsla av sjuttioal. Där var fullt av möbler. Där fanns inte så mycket prydnader och andra saker, det var bara en massa möbler. Det stod två stora soffgrupper i var sin ände. Den soffgrupp som stod närmast bestod av en låg grön soffa och fåtölj i samma tyg. Kvinnan vände sig till Sten och frågade om någonting hade hänt.

– Ja, det har det.

Kvinnan såg uppenbart skrädd ut:

– Gäller det min son?

– Nej, det gäller din dotter, hon är död.

Kvinnan började gråta, hon grät häftigt, men efter en stund försökte hon säga något.

– Men jag har ju ingen dotter, är du säker på att det inte gäller min son?

”Vad fan har jag gjort,” tänkte Sten, så frågade han:

– Men har inte du en dotter som heter Anna Fredriksson?

– Oj, har hon dött!

Kvinnan började vingla lite. Det såg ut som om hon skulle svimma.

– Sätt dig!

Kvinnan vinglade mer och mer, men hon försökte ta sig till soffan. Hon hann emellertid inte dit, ty hon föll ihop i en hög på golvet.

Sten fick lite panikkänslor. Han sprang ut i köket för att hämta vatten. När han kom tillbaka med vattnet låg kvinnan fortfarande där på golvet alldeles orörlig. Han böjde sig ner över henne och tömde glaset i ansiktet. Kvinnan vaknade och skrek:

– Vad i helskotta gör du och vem är du förresten?

Sten frågade om hon kunde sätta sig i soffan. Kvinnan kravlade sig dit. Därefter upprepade hon sin fråga.

– Jag, heter Sten, jag är polis. Vi pratade om Anna Fredriksson.

– Javisst ja, hon är död sa du.

– Ja, jag är hemskt ledsen. Men är det inte din dotter?

– Nej, det är min systerdotter. Min syster är också död förstår ni och hennes pappa med. Jag har blivit som en mamma för henne.

Så brast hon ut i gråt igen.

– Vad är det som har hänt?

– Hon är mördad. Någon har stuckit in en kökskniv i hennes bröst.

Samtidigt som han sa detta förebrådde han sig själv för att hon sa det på ett så brutalt sätt. Han var stilla en lång stund, utan att säga något ytterligare.

– Orkar du svara på några frågor?

– Visst.

Fast det såg inte riktigt ut som om hon skulle orka med någonting just nu. Sten kände emellertid att han behövde en del svar, så han fortsatte ändå:

– Vet du om Anna hade någon pojkvän?

- Nej, det tror jag inte.
  - När träffade du henne senast?
  - Det var för ett par veckor sedan, men vi talade i telefon i fredags.
  - Vad hände då? Hur verkade hon?
  - Hon var som vanligt.
  - Var det någon kille som hon brukade träffa?
  - Nej, det tror jag inte. Hon har i alla fall inte sagt något om det till mig och det tror jag att hon skulle göra.
  - Finns det någon annan person som skulle kunnat veta?
  - Tina, dom jobbar på samma jobb, dom är bästisar, jag menar att Tina var hennes bästa väninna.
  - Okej, jag ska inte ställa några fler frågor just nu. Vill du att jag skall göra något för dig, är det någon jag kan ringa eller så?
  - Nej, min man kommer hem snart, det ordnar sig.
  - Går det bra att vi träffas senare och pratar vidare?
- Hon nickade till svar. Därefter lämnade Sten lägenheten. Han började känna sig hungrig, lät känslorna ta överhanden och gick in på första bästa pizzeria.
- Anders sökte i datorn efter information om Anna Fredriksson, men där fanns inget. Hon hade överhuvudtaget aldrig varit i klammeri med rättvisan. Sedan ringde han till en bekant på obduktionsavdelningen på Södertälje Lasarett. Det var en kvinna som svarade och han bad att få prata med Stig Gottman.
- Tjena det är Anders Jonsson, hur är läget?
  - Jodå, här är det dött, som vanligt.
  - Ha, ha. Har ni fått in en kvinna som hette Anna Fredriksson?
  - Jag vet inte, jag måste kolla. Kan du vänta?
  - Visst, kvicka på bara.
- Det gick ett par minuter innan Stig återkom till telefonen.
- Jodå, hon kom hit för ett par timmar sedan, det är Elin Bergwall som har hand om henne. Vet du vem det är? Vill du prata med henne?
  - Visst, kopplar du?
- Stig kopplade honom och efter någon minut svarade obducent Bergwall.
- Mitt namn är. Men han hann inte längre förrän han blev avbruten.
  - Jag vet Stickan sa vad det handlade om, du vill veta något om Anna Fredriksson.
  - Just det, har du hunnit kolla i henne ännu?
  - Nej, du vet det är ju inte bara hon som har dött, tyvärr.
  - Jag skulle vilja veta när hon dog, kan du ta reda på det så fort som möjligt, det här gäller ju ett mord.
  - Visst jag hör av mig så fort jag kan.
- Fredrik åkte till en videobutik i centrala Södertälje, det var där Anna hade arbetat. När han kom in i butiken var det ett antal kunder därinne. Bakom kassadisen stod två personer. En man och en kvinna som möjligen var Filippa. Han gick fram till kvinnan och såg på hennes namnbricka. På den stod det mycket riktigt "Filippa".
- Fredrik sa:
- Hej jag heter Fredrik Fant, skulle jag kunna få prata med dig ett ögonblick. Kan vi sätta oss någon stans?
- De gick in i ett rum bakom kassan. Filippa bjöd honom att sitta och frågade om han ville ha kaffe. Fredrik tackade ja och Filippa gick till kaffebryggaren som stod på en diskbänk i ena hörnet.
- Jag är polis, sa Fredrik och höll fram sin legitimation.
- Filippa såg orolig ut.
- Gäller det Anna, har det hänt något?
  - Hon är död.

Fredrik berättade vad som hänt.

- Fy fan va hemskt! Att en kvinna inte skall kunna vara säker ens i sitt eget hem.
- Har du någon gissning på vem som kan ha gjort det?
- Ingen aning, hon hade ingen kille, så vitt jag vet.
- Visste du något om hennes privatliv?
- Jodå, sådär. Men hon var ganska tystlåten.
- Hur länge hade hon arbetat här?
- Ungefär i fem år.
- Vad gjorde hon?

– Samma sak som vi andra, hyrde ut filmer, sålde godis och sånt.

Fredrik kände att han inte kom på något mer att fråga. Han avslutade samtalet med att be henne höra av sig om hon kom på något.

- Förresten, var det någon ibland personalen som hon umgicks mer med än de andra?
- Ja, det skulle väl vara Tina i så fall. Jag tror att dom umgicks en del.
- Var kan jag träffa henne?
- Hon jobbar i kväll, hon är nog hemma nu. Vänta så får du adressen.

Fredrik fick adressen och telefonnumret. När han hade kommit ut på gatan, tog han upp sin mobiltelefon och ringde henne. Han sa att han inte ville berätta vad som hänt så här på telefonen, utan istället ville komma hem till henne. Några minuter senare stod han innanför Tinans ytterdörr. Fredrik gillade inte att svepa in saker i ord så han sa bara rakt av att hennes kollega blivit mördad. Hon tog ett steg bakåt och stirrade förfärad på Fredrik.

- Kom in stammade hon fram, vi går in i köket.

De satte sig och Fredrik ställde frågor.

- Hade ni bra kontakt med varandra?
- Ja vi träffades sådär någon gång i månaden och gick ut dansade. Ibland brukade vi träffas och äta middag hos varandra också.
- När var ni ute senast?
- Det var för ett par veckor sedan, vi gick på ett diskotek i Stockholm, Klintbergs, det ligger på Kungsgatan.
- Vet du om hon hade någon pojkvän, eller någon hon brukade träffa lite mer intimt så att säga?
- Nej, men hon snackade ganska mycket om att hon ville träffa någon.
- Hade hon någon bil?
- Nej, hon brukade cykla.
- Vet du vad hon skulle göra i helgen som gick?

Hon funderade en stund, så skakade hon på huvudet och bad Fredrik berätta vad som hänt. Han drog det lite summariskt, tackade för sig och lämnade lägenheten. "Hon var ganska snygg," tänkte han. "Mycket snyggare än offret. Man kan förstå om det var hon som fick de flesta förslagen när de var ute." Trots att han egentligen inte ville tänka på det började han föreställa sig hur det skulle vara att ha sex med offret. Det kändes inte särskilt tilltalande. Hon var nog egentligen ganska ful. Han bannade sig själv att han inte frågat något om Annas sexuella preferenser. Det verkade ju ganska rimligt att dådet hade med kärlek eller sex att göra. "En stor del av alla mord har ju anknytning till sex". Han tog upp sin mobiltelefon och ringde till sin kollega och vän Sten.

- Hur går det för dig, har du kommit på något?
- Visst jag har tagit en gammal dam som såg misstänkt ut, hon har erkänt.
- Visst, det var sexuella motiv förstås!
- Självklart.
- Skämt å sidos, har du kommit på något?
- Nej, ingenting, vi borde kanske träffas och lägga upp någon slags strategi.

– Det är ju jävligt viktigt att få reda på när hon dog samt om hon hade haft samlag innan det hände. Har du följt upp det? Har du kollat med Elin? Svarade Fredrik utan att ta upp tråden om att de borde träffas och lägga upp en strategi.

– Jag har ingen större lust att prata med henne, du vet ju att vi inte träffas längre.

– Förlåt, jag menade inte att vara taskig. Men du har ju en himla bra kontakt på obduktionsavdelningen.

Det Fredrik anspelade på var att Sten under en kort period haft en affär med en ung kvinnlig obducent på lasarettet i Södertälje.

– Konstigt förresten, sa Fredrik. Med en tjej som blir obducent. Det måste vara ganska ovanligt.

– Jag håller med dig, men hon var ju ganska ovanlig också på sitt sätt.

– Hur då menar du?

– Jag har ingen lust att prata om det på telefon, men vi kan ta det någon annan gång. Vad gör du ikväll förresten, vi kanske skulle ta en pizza och några öl.

– Okej, men måste vi äta pizza, jag börjar bli så himla less på det.

– Du skulle ju kunna pröva något annat än Calzone, för en gång skull.

– Men den är ju godast. Du äter ju nästan bara Napolitana, jag fattar inte att du tycker om den.

– Vadå sardeller är jätte gott och så blir man ju törstig också, ska vi ta den vanliga pizzerian.

– Okej, men vi borde nog ses innan.

– Visst vi syns på stationen, jag kan vara där om en halvtimme.

En timme senare satt de tre kriminalinspektörerna Svensson, Fant och Jonsson inne på den senares rum och diskuterade vad de funnit och vad de borde göra.

– Jag snackade med en tjej på obduktionsavdelningen, Elin Bergwall, var det inte hon som du höll ihop med? Anders tittade på Sten.

– Jo men inte nu längre. Vad sa hon, är det hon som har hand om obduktionen?

– Hon visste inget, för dom hade inte öppnat henne ännu. Du kanske kan ringa och höra med henne om ett par timmar.

– Det verkar inte som om hon hade någon kille, sa Fredrik.

– Hur vet du det?

– Hennes väninna trodde inte det.

– Inte hennes moster heller, flikade Sten in. Men vi borde kanske kolla det lite grundligare, gå igenom hennes telefonbok, kanske.

– Bra idé, sa Anders.

De bestämde att Sten och Fredrik skulle gå igenom telefonboken och ringa upp de personer som verkade intressanta.

– Det är väl bäst att ni gör det på en gång, eller kanske ikväll. Chefen vill gärna se lite resultat så fort som möjligt, i så här viktiga fall.

Sten och Fredrik tittade misslynt på varandra. "Då blir det inga bira ikväll heller," tänkte de.

De gick till respektive rum, bläddrade i högarna med papper och läste cirkulationspost och e-mail som kommit in. Någon timme senare lämnade de stationen för pizzerian.

De beställde det vanliga och kyparen frågade vad de ville dricka.

– Äh fan, en starköl kan man väl ta, då blir man ju bara mer talför.

Sålunda beställde de in var sin starköl. Efter måten och ett par koppar kaffe gick de hem till Fredrik för att gå igenom offrets telefonbok.

Fredrik tog fram två burkar starköl ur kylskåpet, bar ut dem till vardagsrummet och ställde dem på soffbordet. Därefter hämtade han sin trådlösa telefon och la den bredvid burkarna. Sten satt i soffan. Fredrik tog en av burkarna och pekade på den andra:

– Var så god!

– Glas?

– Lägg av!

– Okej, jag bara skojade.

Fredrik satte sig bredvid Sten, de öppnade burkarna och Sten tog fram telefonboken.

De koncentrerade sig först och främst på männen i boken. Det var ett inte alltför omfattande material. Totalt fanns det sju manliga namn i hennes telefonbok. Av dessa hade två samma efternamn som henne. Dessa två, bestämde de sig för att inte ringa i den första vändan. Fredrik tittade på Sten:

- Vad ska vi fråga dem om tycker du?
- Vi vill ju ha reda på om de har haft någon sexuell relation till henne. Om så är fallet så vill vi kanske veta om hon var sexuellt avvikande på något sätt.
- Din jävla snuskhummer.
- Vaddå, det är väl ytterst relevant för undersökningen.
- Okej då, men då får du snacka.

Fredrik tog fram ett kollegieblock och en penna. Därefter koncentrerade de sig en stund på ölen. De tog slut och Fredrik hämtade en flaska whisky samt två glas. Han hällde upp två stadiga whiskypinnar, gav det ena glaset till sin kollega och tog själv en stor klunk. Sten drack också en redig klunk och tog telefonen. Han höll i den en stund innan han slog numret till det första namnet.

- Hallå, Katrin.
- Hej, mitt namn är Sten Svensson, jag söker Kalle.
- Vart ringer du ifrån då, är du någon försäljare, eller vad?
- Nej, jag är ingen försäljare, jag är polis.

Sten hörde hur kvinnan reagerade.

- Är det något som har hänt?
- Jag kan tyvärr inte svara på det.

Sten kände att han blev lite irriterad på den här kvinnan, hon verkade snorkig.

- Finns det någon Kalle där?
- Ja, det gör det. Vänta så skall jag be honom komma. Förresten så tilltalas han Karl och inte Kalle.

Det dröjde en stund, därefter hördes en mansröst i luren. Sten frågade han om Karl kände någon som hette Anna Fredriksson.

- Visst vi var klasskamrater i grundskolan, vi bodde grannar också. Hur så?
- Hon är död. Vi utreder omständigheterna kring hennes död.
- Så sorgligt, vad hände?
- Jag kan gå in på det.
- Jag förstår.
- Vi, jag menar jag, skulle vilja att du svarade på några frågor.
- Visst, jag ska försöka att svara.
- Umgicks ni fortfarande?
- Nej inte direkt, vi sågs ibland på stan. Då hälsade vi på varandra och bytte några ord.
- Har du någonsin haft sex med henne?

Han var tyst en stund innan han svarade:

- Nej aldrig.

Sten tackade för samtalet och sa att han kanske skulle återkomma.

Fredrik tittade på honom och frågade vad han hade sagt.

- Han påstod att de varit barndomskamrater, men att de inte umgicks nu för tiden.
- Varför fanns hans telefonnummer i hennes telefonbok då?
- Det frågade jag inte om. Jag tyckte det lät lite som om han tvekade när jag frågade om de har haft sex. Det kanske betyder något.
- Det finns ett till telefonnummer till honom här i telefonboken, det verkar som det är hans jobbnummer. Det verkar som om det är ändrat. Det ser i alla fall ut som om hon har suddat ut ett gammalt nummer som stod där tidigare.
- Det talar ju för att dom umgicks lite grand åtminstone.
- Tror du att dom har haft någon affär ihop?
- Kanske, det vore ju inte så konstigt om han inte ville säga det såhär på telefonen.

– Det var en tjej som svarade först va?

– Just det, jag tror kanske att vi ska besöka honom på hans jobb istället. Ska vi ringa nästa?

De ringde till de fyra andra männen. Av dessa svarade två. En av dem hade ett riktnummer som härrörde ifrån de norra delarna av Sverige. Den mannen sa att han träffat Anna på ett diskotek i Stockholm. Han hade bott ett par månader i Stockholm och de hade träffats flera gånger under den perioden. Detta var för ett år sedan och de hade samtalat ett par gånger i telefon efter detta. Han tyckte att hon var helt normal i sängen. Sten kände att det kanske inte fanns så mycket mer att hämta där. Den andre personen som svarade var inte så villig att prata om sitt förhållande till den avlidna. Det föreföll emellertid som om de hade haft ett kortare förhållande för ett par år sedan. Därefter hade han ringt henne ett par gånger och då hade de träffats, druckit öl och haft samlag. Den senaste gången detta hände var emellertid för flera månader sedan. Sten bedömde att det kanske skulle kunna vara värt att träffa honom personligen och pressa honom lite. Under tiden Sten pratade med dessa personer fingranskade Fredrik sidorna i telefonboken.

När Sten var klar med telefonsamtalen sa han:

– Det verkar som om det är några namn och telefonnummer är bortsuddade. Det kanske är gamla killar som har dumpat henne.

– Jag har sett på TV att man kan svärta papperet med en blyertspenna och få fram texten.

– Är du inte klok, tänk om vi förstör bevismaterialet. Tänk om det bara blir skit av sidan och sen kommer det fram att vi druckit whisky och kluddat över namnet på mördaren.

– Okej då, vi skickar adressboken till Norrköping.

Så lade de arbetet åt sidan och gav whiskyn all uppmärksamhet. De tömde hela flaskan och spelade en mängd gamla LP-skivor innan Sten gav sig hemåt.

Spår

Den efterföljande onsdagen kom Sten ganska sent till polisstationen. Han började med att kontrollera om det låg någon post i postfacket. Sedan gick han till fikarummet och hämtade kaffe. Han tog med sig kaffet in på sitt rum, väl inne i rummet tog han tag i telefonluren och ringde Södertälje Lasarett. Han slog direktnumret till en obducent på lasarettet. Hon svarade och han presenterade sig.

– Hej Elin, det är Sten.

– Hej Sten! Hur mår du?

– Jo, det är okay, själv då?

– Det är bra med mig med, jag antar att du ringer om Anna Fredriksson, för du ringer väl inte för att prata med mig?

– Jag pratar jätte gärna med dig, men nu när jag ändå har dig på tråden så kanske du kan berätta hur det går med henne.

– Visst, för henne går det inte särskilt bra. Stackars tjej. Hon dog av att hjärtat blev punkterat. Ett enda knivhugg som körde in kniven tjugotre centimeter. Gärningsmannen lyckades vrida kniven så att han fick in den emellan två revben. Detta skedde någon gång på morgonen i söndags. Ganska tidigt på morgonen tror jag.

– Är det allt du vet?

– Räcker inte det, vad hade du väntat dig? Trodde du att jag skulle kunna avgöra vem som stuckit kniven i henne genom att titta på hennes inälvor?

– Förlåt, jag bara sa så, jag vill ju veta så mycket som möjligt.

– Det är okej, du förresten vi borde kanske ses någon gång?

– Vill du det då?

– Visst gärna. Förresten har jag en tröja som är din.

Det kom överens om att träffas på tisdagen veckan efter den som var.

Han satt en stund och begrundade det han fått reda på. Mest av allt tänkte han emellertid på Elin. Han var fortfarande ledsen över att hon hade velat att de skulle sluta att träffas. Nu kändes det som om hon ville börja träffa honom igen. Fast han visste inte riktigt om han skulle orka med att inte veta om hon ville ha honom eller ej. Hur som helst såg han i alla fall fram emot att ses. När han begrundat detta en stund gick han in till Fredrik och berättade vad han hade fått veta.

– Det verkar som om hon blev mördad av någon som hon delade säng med under natten till söndagen. Vet du om hon hade haft sex?

– Fan också, det glömde jag att fråga.

– Vart du blyg eller? Var det Elin du snackade med?

– Precis, du hon ville träffa mig igen!

– Grattis!

– Jag måste nog ringa till henne igen och höra om det här med samlaget antar jag, sa Sten och gick tillbaka till sitt rum. Elin bekräftade att offret hade haft samlag strax innan hon dog.

– Varför sa du inte det från början.

– Förlåt, men jag tänkte inte på det.

– Hade de använt kondom?

– Nej då skulle jag väl inte kunnat veta om de hade haft samlag heller. Ska jag skicka in ett sperma prov till DNA-analys?

– Det vore bra, jag tror i och för sig att kriminalteknikerna redan har gjort det, men det kan väl inte skada att få in fler prover. Jag kan kolla vem dom har skickat det till så att allt kommer till samma person.

Efter samtalet gick han direkt över till Anders och tog Fredrik med sig på vägen.

– Tjena grabbar, sa Anders glatt när de kom in i rummet. Chefen vill att vi samlar ihop det vi har till en liten rapport, som han kan gå ut med till pressen.

De satte sig runt Anders skrivbord och gick igenom det som de visste.

– Vi måste ha tag i vem hon hade samlag med. Vi kanske ska höra med flera grannar.

– Taxi, föreslog Sten.

– Bra idé, jag kan höra med taxiföretagen så kan väl ni åka till huset, kolla med fler grannar och titta igenom lägenheten noggrannare. Kolla förresten i hennes plånbok om ni hittar något taxikvitto eller någon restaurangnota. Bestämde Anders.

– Kontokort vore ju en höjdare om vi hittade.

– Bra idé, Fredrik!

Anders lovade att skriva en liten rapport till chefen, sedan skiljdes de åt.

– Va jobbigt att han ska bestämma hela tiden, tycker inte du det också? Sa Fredrik och tittade på Sten.

– Jo, men så har han inte direkt varit förut. När vi utredde de där överdoserna tyckte jag att han var riktigt juste.

– En del människor går upp och ner hela tiden.

– Precis, bra idé det där med kontokort förresten.

– Tack ska du ha för det, Sten. Ska vi ta din bil?

Därefter gick de till bevisförrådet och kvitterade ut de nycklar som de tagit ifrån Annas lägenhet. Det luktade fortfarande förfärligt därinne, dessutom sken solen in genom fönstret och det var väldigt kvalmigt.

– Fy fan vi borde ha lämnat ett fönster öppet, här kan man ju nästan inte vara, sa Fredrik samtidigt som han försökte knipa ihop näsan. Sten nickade.

De hittade hennes plånbok i handväskan. I plånboken låg ett Visa-kort från Nordbanken. Sten tog upp sin mobiltelefon, ringde till nummerupplysningen och bad att få bli kopplad dit. Efter att han blivit kopplad runt på Nordbankens huvudkontor i mer än tio minuter kom han fram till en tjänsteman som sa sig ha tillgång till den information som Sten sökte. Men denne sa att de normalt inte lämnade ut information om vilka betalningar som var gjorda med ett visst kort till andra än kortets innehavare. Vid det laget var Sten våldsamt irriterad, dessutom var han lite orolig för att han skulle få ovetit av chefen, för att han ringt ett så långt samtal från mobiltelefonen. Han bet emellertid ihop och kämpade med att låta trevlig när han förklarade varför de borde göra ett undantag. Det lyckades faktiskt, tjänstemannen sa att han kanske skulle kunna låta honom få en kontoutdrag, om han kom dit.

I handväskan låg det även en mobiltelefon. Fredrik tog upp den och tryckte på on-knappen. Efter ett par sekunder frågade den efter pin-koden.

– Fan också dessa jävla koder.

– Kolla vad det är för operatör.

– Hur fan ser jag det då?

Han ångrade sig antagligen lite när han sagt det och som för att visa att han faktiskt hade lite koll på sin samtid, plockade han ut SIM-kortet och kontrollerade märket. Där stod det Telia mobitel. Därefter tog han fram sin mobiltelefon och ringde till nummerupplysningen och bad att få bli kopplad till Kundtjänsten på Telia mobitel. Fredrik förklarade för den som svarade att han var ifrån polisen och att han höll på att utreda en händelse. För att komma vidare i utredningen behöver han veta vilket mobiltelefonnummer som innehades av Anna Fredriksson, samt vilka nummer som ringts från och till hennes mobiltelefon i lördags. Personen på Telia mobitel gav honom numret samt ett namn på en person som skulle kunna hjälpa honom vidare. Den som skulle hjälpa honom svarade emellertid att det kunde han inte alls göra sådär utan vidare. Fredrik förklarade vad det handlade om, då bad personen på Telia honom vänta en stund. Efter ett par minuter återkommer denne.

– Hur kan jag veta att du är polis och att du talar sanning.

– Jag talar alltid sanning, sa Fredrik samtidigt som han log lite för sig själv.

– Okay då, det var så vitt jag kan se ingen som ringde varken till eller från det abonnemanget i lördags. Telefonen var dessutom avstängd under hela kvällen.

– Kan du skicka oss en lista på alla samtal den senaste månaden.

– Jag får inte göra det hur som helst, ni måste skicka ett papper där ni kräver att få dessa uppgifter.

Fredrik suckade, noterade personens namn samt faxnummer och lovade att fixa det.

– Du ska vi åka till Stockholm, sa Sten. Vi måste besöka Nordbankens huvudkontor.

– Bra, då kan vi käka på Pizza hut, dom har goda pizzor.

Ungefär två timmar senare stod två ordentligt mätta unga kriminalinspektörer utanför Nordbankens huvudkontor med en nyutskrivnen datalista i händerna. Ingen av dem orkade emellertid titta på listan just då.

– Ska vi höra hur det går för Anders?

– Visst, undrar om han har orkat ringa till några taxibolag.

– Tycker du att han är slö?

– Ja han är ju inte direkt hyperaktiv, det är ju vi som åker på allt spring.

Sten höll egentligen med Fredrik om att Anders inte var särskilt aktiv, men han gillade inte att tala illa om sina kollegor. Istället för att säga något tog han upp mobiltelefonen och bläddrade fram telefonnumret till Anders Jonsson.

– Hej Anders, det är Sten, hur går det för dig?

– Jo det är tre bilar som hade körningar till den gatan i lördags kväll. I en av bilarna var det två killar. I de andra två vet jag inte ännu.

– Har du bara kollat åkare i Södertälje?

– Ja, om det inte ger något kanske vi får gå vidare med Stockholm, men det kan ju bli hur stort som helst. Hur går det för er?

Fredrik blängde på honom och när samtalet avslutas skrattade han:

– Vadå, hade han bara kollat åkarna i Södertälje, vad var det jag sa, han är slö.

– Ja, men man börjar väl ändå i den änden.

– Men han har ju haft hela dagen på sig. Varför hälsade han inte förresten?

– Ge dig, han har väl annat att göra. Ska vi åka till stationen?

– Jag känner mig lite trött kan vi inte åka hem?

– Okay du har rätt, vi kallar det här en dag.

Den kvällen gjorde Sten något för honom ganska ovanligt, han började läsa en bok. Boken hade legat på nattduksbordet i månader och pockat på uppmärksamhet, nu tog han tag i det. Han hade fått den i födelsedagspresent av mamma och han borde väl ha läst den innan de sågs nästa gång. Han gillade inte att få presenter. I synnerhet inte presenter som krävde en ansträngning. En CD-skiva eller en film gick väl an eller till och med en tröja, men en bok. Till på köpet en bok som hans mamma ville att han skulle läsa. Han gjorde i alla fall en seriös ansats och läste allting på de tjugo första sidorna. Boken var full av långrandiga miljöbeskrivningar och han övergick till att läsa varannan sida. Det gjorde visserligen att han kom fortare igenom den. Men å andra sidan fattade han ännu mindre av innehållet. Efter tag övergick han till att bläddra igenom resten. Sålunda kunde han efter en timma med gott samvete ringa till sin mor och säga att han hade läst boken. Till sin fasa ville hon diskutera den med honom. Eftersom han inte hade någon vidare uppfattning om vad den handlade om, övergick han till att prata om annat. Han kände ofta att han inte hade så mycket att säga till henne, men den här gången var det lite skillnad. Han berättade för henne om det fall som han just arbetade med.

Hon hade ingen aning om att det ens hade hänt.

– Men mamma har du inte läst om det? Det stod ju i Länstidningen igår.

– Vet inte du att jag slutat prenumerera på Länstidningen, jag har Svenskan nu för tiden, sedan pappa dog.

– Ja, men det stod väl i den också.

– Man kan väl inte läsa allt va. Men berätta mer.

Sten berättade helt reglementsvidrigt allt han visste om fallet. Men han kände sig trygg med att hon lovade att inte berätta det för någon annan. Hon tyckte att det lät som en väldigt ensam kvinna.

– Var hon söt?

– Nej mamma hon var inte söt, hon var tjock.

För ovanlighetens skull vände samtalet in på Stens kvinnoaffärer. Det var annars något de aldrig pratade om. Han förstod att hon säkert var väldigt nyfiken på hur det gick på den fronten, men han hade ingen lust att ta upp sina tillfälliga historier. Han visste att om han berättade att han träffat någon så skulle hon förstora upp det till något mycket större. Kanske tänkte hon bröllop bara för att han nämnde att han hade träffat en tjej ett par gånger, därför sa han aldrig något om dem. Denna gång behövde han emellertid inte ljuga när han sa att det inte var något på gång. Han hade inte haft sexuell kontakt med någon tjej sen Elin sa att hon inte var intresserad längre. Det var visserligen inte så länge sedan.

Dagen efter började ovanligt bra för Sten Svensson, han vaknade innan väckarklockan ringde och det kändes nästan som om han var utvilad. Han kom tidigare än de andra till kontoret och tog med friskt mod tag i en rapport som behövde bli skriven. Rapporten skulle handla om en utredning av ett butiksran som några personer, troligtvis ungdomar, hade förövat i en livsmedelsaffär i Geneta för ett par veckor sedan. Han hade inte lyckats få tag på tjuvarna. Detta var inte något särskilt märkligt eller ovanligt. I regel brukar polisen inte få tag i förövarna av dylika rån. Detta var Sten medveten om och han skämdes inte direkt för att han misslyckats. Han var förvissad om att förr eller senare skulle busarna åka fast. Antingen för det rånet eller för något annat brott. Det tråkiga med det här rånet var att butiksinnehavaren hade stängt butiken, som han sa, för gott.

När Sten skrivit en stund på rapporten, kom han på att han borde titta på kontoutdraget han fick ifrån Nordbanken. Han tog upp det och läste omsorgsfullt. De senaste transaktionerna var ett bankomatuttag på lördagskvällen samt en betalning på en restaurant under den därpå följande natten. Anna Fredriksson hade tagit ut fyrahundra kronor på bankomaten och betalt tvåhundrafemtio kronor till restaurangen. Betalningen på restaurangen var gjord 02.10. Sten kände mycket väl till den, ett diskotek på Kungsgatan, fast han skulle nog kalla det för ett raggställe eller en "köttmarknad". Han hade varit där själv flera gånger och faktiskt träffat tjejer som han fick dela säng med vid ett par av dessa tillfällen.

Han gick in till Fredrik för att kolla om denne hunnit titta på listan med telefonsamtal.

– Hej Fredrik, har du hunnit kolla på listan med telefonsamtal ännu?

– Värst vad du var pang på rödbetan. Jag har inte fått den ännu. Kommer du inte ihåg att jag skulle skicka en begäran till dem först. Hur mår du egentligen?

– Inget känslotjafs va! Jag mår bra!

Därefter gick de och fikade. I fikarummet satt Anders och några andra kollegor. Han frågade dem hur det gick och Sten berättade om det sena restaurangbesöket. Fredrik tittade surt på honom. Sten förstod vad han menade. Det han just berättade kunde vara en ganska viktig ledtråd. I synnerhet med tanke på hur en del av klientelet på den restaurangen verkade vara funtade. Anders konstaterade högljutt att det kunde vara som Sten misstänkte. Det vill säga att detta kunde vara en viktig ledtråd. Han konstaterade vidare att han borde höra sig för ibland taxiföretagen i Stockholm. Efter detta samtal gick Anders iväg till sitt rum, tog ut telefonkatalogens gula sidor ur bokhyllan och slog upp taxiföretag. Därefter började han metodiskt att ringa runt till dem. Han började med de företag som hade en stor annons i katalogen. Han visste inte då att han skulle ha flera dagars fruktlöst arbete framför sig. Det var i och för sig varken särskilt märkligt eller ovanligt. I synnerhet som Anders inte var av den naturen att han stressade igenom en arbetsuppgift.

Under de dagar som följde rådde det lite av idé-torka i den grupp som utredde Anna Fredrikssons död.

Fredrik gick igenom listan på samtal som ringts till och från hennes mobiltelefon. Han ägnade en hel dag åt att skriva upp namn och adresser samt åt att ringa intressanta namn.

De frågor han sökte svar på var i första hand om det var någon som var med Anna på diskoteket på lördagskvällen. Han lyckades inte få något svar på detta. Ingen av dem han fick tag på visste överhuvudtaget om att hon hade varit på ett diskotek på lördagskvällen.

Sten åkte till diskoteket i fråga. Han gick runt och pratade med serveringspersonalen, visade dem ett antal bilder på Anna samtidigt som han frågade dem om de kände igen henne. Men ingen av personalen hade något minne av Anna Fredriksson. Sten visste att den aktuella lördagskvällen inte var den första kvällen som offret varit på detta diskotek. Detta kunde hennes kontoutdrag vittna om. Trots det var det ingen som kände igen henne. Dessa informationer ledde dem inte särskilt mycket närmare den som mördat Anna. Informationen stärkte dem emellertid i känslan av att offret förmodligen var en ganska ensam och obemärkt människa.

Fredagskvällen kom och samtliga tre brottsutredare i den grupp som utredde mordet på Anna var lediga över helgen. Men i sin iver att tjäna rättvisan bestämde sig Sten och Fredrik för att på lördagskvällen gå på det diskotek som Anna förmodligen besökte sista kvällen i sitt liv. De gick så mycket upp i sitt uppdrag att de till och med lyckades med att få ut de timmarna som övertid. Det ledde dock till en del gliringar ifrån kollegorna att de skulle gå på diskotek med full lön och traktamente. Uppdraget väckte uppenbarligen en viss avund. Sten och Fredrik föreslog då att andra var välkomna att följa med. Förutsatt att det accepterades av chefen. Två yngre patrullerande kvinnliga kollegor, Nina och Karin, anmälde sig.

Lördagskväll

Sten, Fredrik samt de två kvinnliga kollegorna Nina och Karin träffades hemma hos Sten klockan sex på lördagseftermiddagen. Han hade planerat en liten genomgång kombinerad med en uppvärmning. Först kom Nina och Karin. Någon minut senare ringde Fredrik på dörren. Sten bjöd dem att sitta i hans vardagsrum. De två kvinnorna satte sig i soffan och Fredrik satte sig på hemtamt i Stens favoritfåtölj. Till på köpet hans enda. Sten frågade om de ville ha en drink.

– Vad har du då? Frågade Karin.

– Whisky, öl och sen har jag nog inget mer. Jo förresten så har jag nog lite gin gjort på skogsstjärnan också.

De två kvinnorna tittade lite konstigt på Sten. Det föreföll som om de inte visste vad "Skogsstjärnan" var för något. Fredrik däremot visste vad det var, det visste Sten, dessutom skrattade han lite när Sten sa:

– Det är hemkört.

– Ja ska nog sätta dit dig, sa Karin och skrattade. Fast först vill jag nog prova den där skogstjärnan om du har någon tonic hemma.

– Jag med.

– Visst har jag det, om det är okay med grapetonic?

– Grapetonic är godast, svarade Karin.

– Helt klart.

– Du då Fredrik, vad vill du ha?

– Whisky, mycket whisky, ingen is.

Sten gick ut i köket och gjorde i ordning drinkarna och därtill öppnade han ett par påsar snacks, ställde allt på en bricka och återvände till vardagsrummet.

– Ska vi verkligen dricka? Vi är ju i tjänst! Sa Karin och fnissade. Hon verkade inte särskilt besvärad av situationen.

– Allvarligt talat, sa Sten när han ställt ner drinkarna. Jag har inte direkt några planer för vad vi skall göra. Jag tänkte mest att vi kunde ha en trevlig kväll samtidigt som vi kanske kunde bilda oss en uppfattning om vad det är för ett ställe.

– Va, ska vi bara gå runt och ha trevligt och få lön för det? Sa Nina glatt.

– Skål för det! Sa Fredrik och höjde glaset.

– Vi hade ju tänkt oss att ni tjejer skulle vara lockbeten, sa Sten och skrattade.

Sten kände att det var en ganska behaglig och uppsluppen stämning. Han var snart tvungen att hämta in en ny omgång drinkar. Han hade totalt släppt tankarna på att han höll på med ett uppdrag. Det kändes lite som när han var tio-femton år yngre och värmdes inför en fest hos någon polare. Fast en stor skillnad var att på den tiden hade det oftast inte varit några tjejer med på värmingarna. De konsumerade en omgång drinkar till. Därefter kom de överens om att de borde äta och gick till en pizzeria i närheten.

Både Sten och Fredrik var ganska berusade när de kom ut ifrån pizzerian. Karin och Nina var inte så nyktra de heller. De hejade en taxibil och bad den köra dem till Kungsgatan i Stockholm. Taxibilen stannade utanför det aktuella diskoteket. Framför dörren till diskoteket var det en minst tio meter kö. Men de hade ett uppdrag så de ställde sig snällt och väntade. De fick vänta i närmare en timme innan de stod inför dörrvakten. Detta var kanske tur för både Sten och Fredrik hade uppenbara behov av att nyktra till. Dörrvakten tittade misstänksamt på Fredrik.

– Hur mår du egentligen? Är du full?

Fredrik lyckades sträcka på sig och spänna sina polisögon i dörrvakten. Därefter vinglade han till och sa med en lätt sludring:

– Nej.

Dörrvakten smålog nästan när han iakttog detta.

- Jag är ledsen men du får nog återkomma en annan gång.
- Fan, sa Fredrik fåraktigt.
- Fan, sa Sten.

Båda gav intryck av att vara så berusade som de verkligen var. Fredrik förde handen mot vänster innerficka på jackan. Sten kände igen rörelsen, det var samma rörelse som Fredrik gjorde när han plockade fram polislegitimationen. Det får absolut inte hända hann Sten tänka, därefter ryckte han tag i Fredriks hand och sa:

- Vi drar någon annan stans.
- Men vi då? Sa Karin.
- Stanna ni, då har ju i alla fall några av oss gjort det vi skulle.

Så blev det. Sten och Fredrik irrade runt på Stan tills de kom till centralstationen. Där hittade de en pub som släppte in dem. Karin och Nina hade måttligt trevligt på diskoteket. Ingen av dem hade varit på stället tidigare och de fick heller ingen större lust att gå dit igen. De fick visserligen väldigt mycket uppmärksamhet. I synnerhet Nina som av de flesta brukar anses som snygg, kanske till och med väldigt snygg. Uppmärksamheten övergick dock flera gånger i tafsande och fräcka förslag. Man kunde undra varför Sten och Fredrik inte kom in för deras berusningsnivå var långt ifrån i klass med vissa av dem därinne. Golvet runt bardisken var kladdigt av utspilld öl och det luktade cigaretttrök. Ett par timmar senare var de båda ganska trötta på stället. De hade pojkvänner och de var inte ett dugg intresserade av de förslag som framlades dem. De bestämde sig för att avsluta uppdraget. Karin tog upp sin mobil och ringde Sten.

- Vi är klara nu, var är ni?
- Vad sa du?
- Vi är klara nu, var är ni?
- Vad sa du?
- Äh, taxi hem.
- Taxi?
- JA!
- BRA!
- Var är ni?
- Centralen.
- Vi kommer dit. Ska vi ses på Macdonalds, mitt emot Centralen.
- Okay, vi ses.

De lyckades faktiskt hitta varandra på Macdonalds. Karin och Nina lämnade en rapport under tiden som de delade på en sats med friterade kycklingbitar. Sten kände sig inte längre så där jätte full, allting var klarare och de han sa var tydligare. Fredrik såg mest trött ut. De bestämde sig för att åka hem till Sten och konsumera mer Skogsstjärna. Sålunda hejdade de en taxibil som tog dem till Södertälje.

Sten kände sig nästan helt klar i huvudet nu, så han bestämde att han skulle försöka göra lite nytta:

- Har du haft körningar till Södertälje tidigare?
- Visst, det har väl hänt ett par gånger.
- Vad har du gjort sedan, jag menar efter att du lämnat av passagerarna. Har du åkt raka vägen tillbaka till Stockholm eller har du raggat någon körning i Södertälje?
- Hurså? Håller ni på med någon utredning eller?
- Syns det så tydligt att vi är poliser?
- Jajamensan, är det någon som blivit mördad? Det var visst någon tjej som blev mördad utanför Södertälje förra lördagen.
- Just det, vi tror att hon kanske åkte taxi från Stockholm. Vi har bevis på att hon var på Klintbergs fram till ungefär halv tre på natten. Hur skulle vi kunna få reda på om någon kört därifrån till Södertälje?

– Det beror ju på. Är taxin ansluten till någon av dom stora växlarna behöver det inte vara något problem. Då finns det i deras dator information om vilka bilar som åkte till Södertälje vid den tiden. Men det kan ju också vara någon av de oberoende åkarna. Jag skulle kunna försöka hjälpa er och höra lite, om ni vill.

Sten satt i framsätet, de andra tre satt i baksätet. Han vände sig om för att titta om ifall de verkade tycka att det var fel att säga något till taxichauffören. Men de verkade helt ointresserade av hans konversation. Fredrik sov och flickorna pratade tyst med varandra.

– Kvinnan som blev mördad var ungefär trettio år gammal, blond och lite rund. Hon bar troligtvis ett par svarta byxor, en silverfärgad blus och en svart kavaj. Det var i alla fall de kläder som hittades invid sängen. Vi tror att hon kanske åkte taxi med någon som hon träffat på diskoteket. Kanske åkte de direkt till hennes hem i Geneta.

– Vi har en speciell skvallersida på vår hemsida på nätet. Taxichaufförernas hemsida alltså. Jag kan skriva en förfrågan där. Men det kanske är bäst att du formulerar den.

– Visst, gärna.

De kom överens om att de skulle höras på måndagen och Sten skulle skicka honom en text. De kom fram till Stens hus och fortsatte därefter partyt i ett par timmar till. De höll på ända till efter sex på morgonen. Flickorna delade en taxi och Fredrik somnade i soffan. Dagen efter ägnade Sten och Fredrik åt att slötitta på TV. Båda två kände sig ganska slitna när de kom till jobbet på måndagsmorgonen.

Sten kom ganska sent. Han hade inte någon vidare lust att gå in i fikarummet och därmed utsätta sig för kollegornas frågor om lördagskvällen. Några minuter efter att han hade satt sig i sin stol anlände Fredrik. Han började sin arbetsdag med att sätta sig i Stens rum. Några minuter därefter kom Karin och Nina. Ytterligare några lite senare gick Anders förbi. Han undrade vad som stod på och kom också in i rummet.

Fredrik berättade om sitt misslyckade försök att ta sig in på diskoteket. Denna berättelse ledde till en stor portion munterhet i Stens kontorsrum.

– Ni då flickor såg ni något? Frågade Anders vänd emot Nina och Karin.

Karin svarade:

– Vi såg väldigt många, misstänkta snuskgubbar och potentiella våldtäktsmän. Men vi tog inte med oss någon hem.

– Slarvigt, sa Anders.

Sten berättade om samtalet med taxichauffören, mest för att visa att de försökt göra någon nytta.

– Jättebra! Sa Anders. Sten blev lite förvånad över den positiva responsen. Det var ju hans uppdrag att kolla taxichaufförerna. Han blev ju inte alls förnärmat, istället bad han Sten visa honom texten. Därefter skiljdes de åt och de satte var och en igång med veckans göromål. Sten formulerade ett e-mail till taxichauffören, Anders ringde till taxiåkare och Fredrik började skriva in sina förhör i datorn. Ingenting av vikt för undersökningen hände den dagen.

På tisdagen fick Anders kontakt med en taxiåkare som hade en bil som hade haft en körning från Stockholm till Södertälje strax efter klockan tre på natten till den aktuella söndagen. Han fick namn och hemtelefonnummer till chauffören. Denne var emellertid inte hemma när Anders ringde. Likaså Sten fick ett svar på den förfrågan som den tillmötesgående taxichauffören lagt på chaufförernas hemsida.

Det enda svaret kom i form av ett e-mail till taxichauffören. Denne vidarebefordrade detta till Sten. I svaret stod att läsa: "Jag kör taxi i Södertälje, jag hade en körning från Centralen i Södertälje till Skridskovägen i Geneta vid femtiden på morgonen. Därefter plockade han upp en kille som kom ut ur en portuppgång på samma gata. Denne ville åka till Årsta. Sten skrev ut meddelandet och tog med det in till Fredrik.

– Fredrik, vad tror du om det här? Det skulle kanske kunna vara något, va?

– Ja för fan, om hon träffade någon på ett diskotek i Stockholm är det rätt så troligt att denne inte bor i Södertälje.

– Precis, men vad ska vi göra tycker du?

– Vi får väl förhöra den där taxichauffören. Konstigt förresten att inte Anders fick tag på honom han hade ju kollat taxiåkarna i Södertälje.

Sten svarade inte på detta. Han gick in på sitt rum och ringde till taxichauffören i fråga. Sten fick tag på honom på hans mobiltelefon, denne var i tjänst och hade folk i bilen. Sten förklarade vem han var och han undrade om de kunde träffas.

– Visst jag kan komma till stationen så fort jag lämnat mina kunder.

Sten ringde av, hämtade Fredrik och därefter gick de in till Anders. På vägen till Anders rum mötte de chefen. Denne undrade hur det gick.

– Sådär, sa Sten.

Chefen sa inget mer han bara nickade och gick vidare. Sten och Fredrik kom in i Anders rum. De berättade om vad som hänt. Även Anders förstod att detta kunde vara en öppning.

– Vi borde kanske ta med taxichauffören till Skridskovägen och se om han kan peka ut ifrån vilken port mannen steg ut på gatan, föreslog Sten.

– Skitbra! Sa Anders och Fredrik höll med.

Snart därefter var taxichauffören där. De satte sig alla fyra i ett förhöringsrum. Sten hämtade kaffe. De småpratade till en början lite om buset i Södertälje. Det visade sig att även om chauffören inte var så gammal hade han kört taxi i Södertälje i över tio år. Han hade sin egen bil och han var inte ansluten till någon av taxiväxlarna. Han hade ett antal fasta kunder och dessutom tog han kunder på gatan. Han körde mest på nätterna. Han ville vara ledig så mycket som möjligt förklarade han.

– Jag tävlar i trial, så man behöver ju va lite ledig.

Anders frågade:

– Vad är det?

– Vet du inte det? Sa Fredrik lite spydigt. Det är ju när man kör crossmotorcykel i vattenfall och sånt och inte får sätta fötterna i marken.

Sten kom in med fikaten och när de hade fått var sin kopp bad han chauffören berätta om körningen från Geneta. Det var som han hade beskrivit i sitt e-mail. Han visste inte på vilken gata i Årsta som han hade lämnat av sin passagerare, men kanske att han skulle kunna känna igen den. Mannen var ganska full och antagligen någonstans mellan trettio och fyrtio år gammal.

– Pratade du med honom under färden? Frågade Fredrik.

– Nej, han sa i stort sett inte mycket mer än adressen, sedan somnade han.

– Satt han i framsätet eller baksätet? Sa Anders.

– Baksätet.

– Hur betalade han? Sa Sten.

– Han betalade med ett kreditkort.

– Det var som fan, då har du ju hans namn.

– Just det.

Sten frågade chauffören om han ville följa med dem till Skridskovägen. De hoppade in i chaufförens taxibil.

– Jag bjuder, det klart att man ställer upp om man kan hjälpa till att få tag i en mördare. Taxichauffören kunde på en gång peka ut den port varifrån mannen hade kommit. Han tvekade inte ett ögonblick.

– Är du säker? Frågade Sten, därefter sa han inget mer. Trots att han förstod att både taxichauffören och Anders var väldigt nyfikna på att få veta i vilken portuppgång offret bodde. Sten satt en stund och sög på den informationen. Fredrik sa inte heller något. Till slut frågade Anders:

– Nå, vart bodde hon?

– Hon bodde i den porten.

Alla fyra satt tysta en stund och begrundade detta.

– Det var som fan, vi kanske har hittat vår mördare, sa Anders glatt.

– Vi skulle nog vilja se kontokortskvittot för den turen, har du det?

– Ja, fast jag har det inte i bilen, jag måste gå upp på kontoret för att hämta slippersna ifrån den veckan.

Taxichauffören körde dem tillbaka till stationen. Väl inne på stationen gick de direkt in på chefens rum. Anders berättade vad de just kommit fram till och chefen såg nöjt på dem.

– Bra, ta reda på vad vi har på honom, sedan tar vi in honom på förhör. Vi gör husundersökning också. Har vi resultaten ifrån spermaprovet?

– Jag kan kolla med teknikerna eller obducenten på en gång, sa Sten.

– Fingeravtrycken på mordvapnet då?

– Dom finns på Kungsholmen, det är väl lika bra att de får göra jämförelsen, svarade Sten, han kände sig nästan lite stött över chefens pekpinnelika sätt att fråga vad som var gjort.

De hörde inget mer ifrån taxichauffören den dagen. De brydde sig inte heller om att ringa och tjata på honom. Det var en uppgift som outtalat låg på Stens bord, men han tyckte att han inte ville stressa denna hjälpsamma chaufför. Istället ringde han till Elin och frågade hur det gick med DNA-analysen av spermaprovet.

– Jodå, jag har fått ett resultat, vill du att jag skall läsa upp det för dig?

– Säger det mig något?

– Nej, det var helt vanlig sperma, ungefär som din.

– Vadå har du smakat den?

– Fy på dej!

Därefter frågade hon om han fortfarande ville träffa henne.

– Visst ska vi säga det vanliga stället?

– Absolut, utanför McDonalds, när då?

– Klockan sju?

– Perfekt!

Han lyckades komma till mötesplatsen på minuten och efter några minuter kom hon gående emot honom. Hon log, men hon gjorde ingen ansats som antydde att hon ville ge honom en kram. Sten kände sig lite tafatt och han grubblade någon minut över vad han borde göra.

Tillslut räckte han fram handen.

"Ska vi inte kramas istället? Eller har du träffat någon annan?"

Sten kände sig lite förvirrad, men samtidigt tändes det lite hopp inom honom. Han sträcker ut armarna och de omfamnar varandra. De gick runt en stund i staden, planlöst.

– Ska vi äta någonstans? Är du hungrig? Frågade Sten lite försiktigt.

– Absolut, det hade vi väl bestämt.

De gick runt lite mera, fast något mindre planlöst. De stannade utanför entrén till en restaurang som såg lite Italiensk ut. Sten tittade på henne och hon nickade. En tjock och nästan översvallande glad servitör kom fram och mötte dem i dörren. Han lät faktiskt som en riktig italienare när han hälsade dem välkomna. Senare på kvällen kunde de konstatera att han faktiskt kom ifrån Italien. Det var ganska mycket folk inne på restaurangen, men ett av de bästa borden var ledigt. Det stod invid fönstret, dessutom stod det lite avskilt ifrån de andra.

Servitören drog ut stolen åt Elin och i nästa sekund lade han fram hennes meny. Några minuter senare ställde han fram var sin välkomstdrink på bordet. Menyn hade många rätter som lät goda och drinken var ganska god. Sten var således mycket nöjd med valet av restaurang. De beställde båda restaurangens specialmeny med fyra rätter samt en flaska chianti vin. De tog dem nästan två timmar att äta sig igenom den. Det berodde inte på att de åt långsamt utan snarare på att kocken gav dem långa konstpauser emellan varje rätt.

Om det berodde på de långa konstpauserna eller på att de var törstiga är svårt att säga, men de han i alla fall konsumera tre flaskor av vinet under middagen.

Både Sten och Elin hann bli rejält berusade innan de hade kommit till efterrätten. Fast det var emellertid ingenting som störde Sten.

Han var tvärtom ganska nöjd med de långa konstpauserna. De gav servitören rikligt med dricks och lämnade restaurangen synnerligen nöjda. Kvällen slutade till Stens och förmodligen även Elins, belåtenhet i Stens säng.

Mannen i Årsta

Anders parkerade bilen mitt för den port som enligt nummerupplysningen ledde till mannens bostad. Mannen hette Stig Lundberg. Både Sten och Anders tittade på huset. Klockan var omkring tio på förmiddagen. Det var mörkt i de flesta lägenheterna. De såg en man röra sig i en av lägenheterna. Mannen såg ut att vara gammal. De hade redan tidigare bestämt att de skulle vänta med att ta kontakt med Lundberg. De satt en stund i bilen och tittade på huset. Sten undrade lite grand över varför de egentligen satt där och tittade på huset. Vad förväntade de sig att se? Han tänkte en stund på detta därefter funderade han över vad han egentligen kände för Elin.

Tankarna irrade iväg och han insåg att han hade somnat när han väcktes av att Anders sa:

- Det här verkar inte ge något, ska vi åka tillbaka till stationen?
- Vad fan hade du väntat dig då? Att det skulle vara skyltat som talade om att här bor en mördare?
- Ja kanske det, du skulle i alla fall inte ha märkt det, du satt ju bara och sov.
- Jag sov inte alls, jag analyserade läget.
- Visst, ska vi käka någonstans?
- Gärna, det borde väl finnas något här i Årsta.

Anders startade bilen samtidigt som han tog upp sin mobiltelefon satte fast den i hållaren på instrumentpanelen, tryckte på högtalarfunktionen och ringde till chefen.

- Hej det är Anders. Vi har rekognoserat den misstänktes hus, men vi såg inget misstänkt.
- Vad väntade ni er då? Förresten, vad hade vi på killen i vårt register?
- Ingenting, inte ens några trafikförseelser.
- Så det är en sån där skenhelig typ.

Sten vart lite häpen, menade han allvar? Han bestämde sig för att chefen hade skämtat. Det var emellertid inte riktigt likt honom. Anders tvekade ett ögonblick, som om han försökte formulera ett klämmigt svar utan att komma på något bättre än:

- Just det. Ska vi försöka skugga honom?
- Är det någon vits med det då?

Anders svarade att det förmodligen inte skulle ge någonting, därefter avslutade han samtalet. De åt lunch och körde sedan tillbaka till stationen.

Sten funderade över hur samtalet mellan chefen och Anders hade låtit. Han hade haft uppfattningen att de hade en väldigt god kontakt och att chefen hade stor respekt för Anders. Det verkade emellertid som om någonting hade hänt. Anders verkade lite förvirrad och okoncentrerad och han verkade inte ha någon lust att småprata. Sten visste emellertid inte om han skulle våga fråga om hur han mårde. Detta funderade han på nästan hela vägen till Södertälje. Anders körde bilen under tystnad. Till slut frågade Sten om det hänt något.

- Hur då menar du? Svarade Anders lite surt.
- Jag menar att du verkar lite nere.
- Skit i det du.
- Sorry, jag visste inte att du var så känslig.

Anders svarade inte, men han kramade så hårt om ratten att knogarna vitnade. När de kom tillbaka till stationen låg det en papper på Stens stol. I mitten på papperet fanns en bild. Texten under bilden förklarade att personen på bilden var Stig Lundberg. Mannen på bilden föreställde således mannen i Årsta. Stig var född samma år som Sten. Han var till och med född samma månad. Han föreföll se ganska bra ut. Sten stoppade in papperet ibland de andra papperen i mappen med handlingar i fallet och funderade sen en stund på vad han borde göra. Han kom inte på så mycket mer än att de borde förhöra denne Stig Lundberg, dessutom borde de göra ett DNA-test på honom.

Vidare kom han på att han borde gå in till sin kamrat Fredrik Fant och berätta vad som hade hänt. Han började med det senare. Fredrik satt tillbakalutad i sin kontorsstol och tittade ut genom fönstret.

– Hallå Fredrik, läget?

– Tjena Stene. Läget är väl okay, men jag skulle vilja vara ledig och vara ute i solen. Kan vi inte sluta tidigt idag, dra till pizzerian och dricka ett par öl?

– Visst gärna, men jag vet inte om vi kanske kommer att höra en misstänkt ikväll.

– Menar du snubben i Årsta? Har ni något mer på honom nu?

– Nej, men han hade kostym på sig på körkortsfotot.

– Fy fan, lås in han på livstid.

– Ärligt talat så vet jag inte vad ytterligare vi skulle kunna få fram innan vi tar in honom på förhör. För mig verkar det som om dom träffades för första gången det där diskoteket.

– Det fanns inget på honom i registren va?

– Nej, inte ett smack.

– Ja men vi har ju i alla fall taxichauffören. Om DNA-test på hans sperma skulle matcha den i offrets slida så skulle det kanske räcka även om han inte erkände.

– Ja kanske, men man skulle ju gärna ha något mer som band honom vid själva gärningen, gärna lite fingeravtryck på kniven eller på knivlådan.

– Man kan ju kanske pressa honom så hårt att han erkänner, eller om vi har tur kanske han är ångerfull.

– Visst, men jag tycker nog att vi först ligger lågt och bara kollar vad han gjorde den kvällen och sådär plus att vi tar fingeravtryck och sånt. Men du jag måste in till chefen och snacka om vad vi borde göra vi får snacka mer sedan. Ska vi ta en promenad?

– Det gör vi, förresten, jag hänger på in till chefen.

De gick förbi Anders rum och hämtade upp honom också. Dörren till chefens rum var stängd och den röda lampan "Stör ej" lös. De stod en stund och stirrade på lampan, men Anders tröttnade och öppnade dörren. Det hördes en smäll när chefens fötter landade på golvet. Något senare landade några papper på golvet bredvid fötterna. Han satte sig upp i fåtöljen och tittade surt på dem.

– Förlåt att vi väckte dig, sa Anders. Vi skulle behöva diskutera det här fallet.

Chefen nickade och Sten sammanfattade vad de visste.

– Vad har ni tänkt göra nu? Han tittade på Sten.

Som svarade att han ansåg att de borde höra mannen så fort som möjligt, ta prover på honom och kanske kolla om taxichauffören kunde peka ut honom.

– Bra, när ska ni göra det?

– Så fort som möjligt, tycker jag.

Så blev det. Sten och Anders fick i uppdrag att åka till mannens arbetsplats. Mannen, det vill säga Stig Lundberg arbetade på ett läkemedelsföretag på Kungsholmen. De tog Anders bil, färden började under tystnad, så harklade sig Anders och bad om ursäkt.

– Du förstår, jag har lite strul med min mamma.

Sten blev alldeles förvånad, strul med mamma, det trodde han var något som man hade när man var tonåring. Han lät emellertid bli att fråga vad det handlade om. Han lät sig nöja med ursäkten.

Fyrtiofem minuter efter avfärden stod de framför företagets receptionsdisk och frågade efter Stig Lundberg.

– Jag skall se om han är på sitt rum, vem kan jag hälsa ifrån.

– Från mig, jag heter Sten Svensson.

Hon slog ett nummer på den telefonväxel hon hade framför sig.

– Hej det är Anita i receptionen, du har besök, en Sten Svensson. Kommer du hit och tar emot?

Några minuter senare kom han ut i receptionen, vardagligt kläd i jeans och skjorta. Han gick fram till poliserna och hälsade på dem.

De presenterade sig med namn och Sten lutade sig mot mannens öra och viskade att de var poliser. Därefter rätade han på sig och sa att det var några saker de skulle vilja fråga om.

Han frågade inte vad saken gällde, han såg inte heller särskilt rädd ut. Han sa bara:

– Jaha vi kanske kan ta det på ett rum.

Anita gav Sten och Anders besöksbrickor och de påbörjade promenaden genom den stora byggnaden till något som antagligen var ett konferensrum.

– Nå vad vill ni? Vilka är ni?

– Vi är alltså ifrån polisen, sa Anders och höll upp sin legitimation. Därefter frågade han:

– Vad gjorde du lördagen den åttonde augusti i år?

Det var underförstått att Anders, med ålderns rätt och med gedigna meriter som förhørsledare, skötte snacket.

– Hurså?

– Det kan vi inte gå in på.

– Ja kommer inte på att jag gjorde något särskilt. Jag måste kolla i min almanacka. Han gick iväg och återkom med en skinnklädd Filofax som han la framför sig på bordet. Någon minut senare sa han:

– Jag jobbade lite på dan, på kvällen var jag på ett diskotek.

– Vad hände där?

– Jag drack öl och snackade med tjejer.

– Sedan då?

– Jag träffade en tjej som jag åkte hem med.

– Vart bodde hon?

– I Södertälje.

– Jag är ledsen, sa Anders. Men vi måste ta in dig på polisstationen för att ta lite prover.

Mannen blev väldigt häpen, eller kanske till och med lite förbannad, men han sa inte mer än:

– Varför då?

– Det kan vi inte svara på.

Därefter reste sig polismännen upp ur stolarna och Anders sa:

– Kom nu.

Mannen opponerade sig inte utan följde deras exempel.

– Jag måste bara avsluta en grej och stänga av datorn.

De lämnade konferensrummet och gick till hans rum. Han skrev något på ett papper och avslutade det program han arbetade i. Därefter lämnade de rummet och byggnaden.

De åkte alla tre i Anders bil till polishuset i Södertälje, Sten satt i baksätet tillsammans med Stig. Alla teg under färden. Väl på stationen gick de direkt in i ett förhørsrum. Sten hämtade kaffe, stämpeldyna, fingeravtrycksblankett, tops och redlinepåse. Anders stoppade en kassett i banspelaren och påbörjade förhöret med mannen.

– Berätta i detalj vad som hände när du åkte iväg med denna kvinna till Södertälje.

Stig beskrev hur de delat en taxi till Södertälje.

– Var det du som betalade?

– Ja, självklart.

Anders frågade vidare om han hade betalt med kort. Mannen bekräftade att så var fallet.

– Kan vi få se på kortet?

Mannen gav det till Anders som gick ut ur förhørsrummet och in i det rum där

kopieringsmaskinen stod och tog en fotostatkopior. Därefter bad han Stig fortsätta sin berättelse.

Mannen beskrev hur hon hade satt på en skiva och därefter hade de gått och lagt sig. De hade haft samlag en gång, sedan hade han sagt att han måste åka hem. Hon hade blivit lite sur över det.

– Tacka fan för det. Följde hon med dig till dörren?

– Vet inte, kommer inte ihåg, både hon och jag var ju aspackade, har för mig att hon låg kvar i sängen.

Sten öppnade dörren och kom in i rummet. Han satt tyst och lyssnade när Anders bad mannen beskriva mer i detalj vad som hade hänt. Vad kvinnan sa när han lämnade lägenheten. Var det hon som öppnade ytterdörren åt honom och andra små detaljer, som det är svårt att beskriva för någon som ljuger. Det Anders var ute efter, var att få honom att trassla in sig i resonemang, som inte passade ihop. Ju mer detaljer han beskrev desto svårare skulle det dessutom vara för honom att komma ihåg vad han sagt, om han ljög. Sten tyckte emellertid inte att det såg ut som om han ljög.

Slutligen stängde Anders av bandspelaren och tackade för hjälpen.

Då tog Sten fram de verktyg han hämtat. Han använde dem och gick så till kopian, kopierade blanketten, lade originalet och redlinepåsen med topsen och motsvarande blankett i ett internpostkuvert som han adresserade till den tekniska avdelningen på Kungsholmen. På en blankett för begäran om fingeravtrycksanalys skrev Sten de formella data som blanketten begärde och i fältet för önskad jämförelse skrev han att han ville ha en jämförelse med de avtryck som man funnit på mordvapnet och runt besticklådan.

– Bor du ensam? Frågade Anders när Sten lämnat rummet.

– Ja.

Därefter sa varken Anders eller Stig Lundberg något, förrän Sten ånyo kom in i rummet.

Anders vände sig till Sten och sa:

– Kan du få tag på någon som kan ta ett spermieprov.

– Det kan han väl göra själv bara han får en mugg och en ostörd plats.

Mannen blev alldeles röd i ansiktet.

– Menar ni att jag skall sätta mig och onanera här på polishuset? Jag vägrar. Får ni göra sådant.

Vad handlar det här om egentligen. Jag har inte gjort något olagligt. Får man inte ta ett lösnnummer nuförtiden? Vad fan är det frågan om?

Anders smålog lite elakt emot honom.

– Ja vi får göra så här. Något mer tänker jag inte säga.

Sten tyckte att det inte var så schysst av honom att inte berätta vad det handlade om, men han valde att inte säga något där. Det kunde ju vara så att Anders hade något syfte med det hela.

Eller då så sa han inget bara för att jävlas. Sten misstänkte att det förmodligen var det senare.

Anders vände sig återigen till Sten och frågade om han kunde hämta någon lämplig burk.

– Visst jag ska gå ut och kolla.

Någon minut senare var han tillbaka med ett provrör som han tagit i förrådet. Det var ett provrör av den sorten som de normalt använde vid blodprov på dem som misstänks vara alkohol- eller narkotikapåverkade. Polismännen visade Stig till en toalett.

– Vi lovar att inte störa, vill du ha en porrtidning? Sa Sten.

– Nej tack, jag klarar mig. De gick bort en bit från toalstdörren. Sten frågade viskande vad Anders fått fram.

– Ingenting särskilt, han påstår att de åkte hem till henne och hade samlag därefter tog han en taxi hem. Han hävdar att hon var i livet när han lämnade hennes bostad.

– Ljuger han?

– Jag tycker det skulle vara konstigt annars, jag menar vem skulle då ha dödat henne. Men han måste vara väldigt bra på att ljuga.

– Har vi tillräckligt för att åtala honom?

– Nej, det tror jag inte, men vi kan ju hålla honom några dagar samtidigt som vi pressar honom lite mer och dessutom kollar hans lägenhet.

– Men Anders varför måste han ta ett spermieprov räcker det inte med topsningen?

– Jo visst, men man kan ju aldrig vara för noggrann.

– Var det verkligen inte så att du ville stressa honom lite?

Anders log och Stig kom ut ifrån toaletten med röret fyllt.

– Tackar, du har varit duktig, sa Anders lite hånfullt. Han fortsatte med att berätta att han skulle få stanna kvar där ett par dagar. Mannen blev klart upprörd över det beskedet. Men han lyckades inte beveka Anders.

Han lyckades däremot utverka att han skulle få hämta lite kläder samt toalettsaker i sin lägenhet. Vidare skulle han få ringa några samtal och meddela folk att han skulle vara bort några dagar.

– Jag har ju en tjej, vad fan ska jag säga till henne?

– Det är ditt problem. De gick tillsammans till receptionen för att ordna fram ett par poliskonstaplar som kunde eskortera Stig Lundberg bostaden. Anders lovade att ordna en plats åt honom på häktesavdelningen på Hall. Sten gick iväg och ringde till Elin Bergwall, obducenten på Södertälje Lasarett. Hon svarade inte på sitt direktnummer, men Sten provade på hennes mobiltelefon. Där svarade hon nästan direkt.

– Hej Elin, det är Sten.

– Hej, är det du!

– Hur mår du?

De fortsatte att utbyta vänliga fraser med varandra. Sten frågade om de skulle träffas.

– Visst, gärna. När då?

De kom överens om att gå ut och äta dagen därpå. Efter denna konversation kom Sten till den officiella delen av ärendet. Han frågade henne vad han skulle göra med spermaprovet. Hon bad honom vänta en stund. Sedan återkom hon till telefonen med ett namn och en adress till den person som hon skickat slidprovet till.

– Men, jag fick ju den adressen av dig, är du helt snurrig?

– Visst ja, sorry, det tänkte jag inte på.

Sten lade på luren och satte sig vid datorn för att skriva ett brev där han begärde en analys av provet, han stoppade provet och brevet i ett internpostkuvert. Därefter gick han in på Fredriks rum.

– Är ni inte klara snart? Jag vill gå ut och dricka öl, sa Fredrik glatt.

– Jodå, jag skall bara få iväg en sats med sperma, så kan vi dra.

– Vad skulle du göra sa du? Sa Fredrik och skrattade.

Sten gick till receptionen och bad dem ordna fram en konstapel som kunde köra provet till adressaten.

De gick med raska steg till den pizzeria som de brukade frekventera. På uteserveringen var det helt fullt.

– Typiskt här brukar det vara halvtomt jämt, men bara för att de har en uteservering och det är lite varmt ska varenda djävel gå på krogen och sitta på uteserveringar, sa Sten och Fredrik höll med.

De gick in och satte sig vid ett bord. Pizzerians ägare Dimitri kom fram och hälsade på dem med respektive namn.

– Jag är ledsen att det inte finns någon plats för er därute, kan jag få bjuda på en öl som plåster på såren?

Han kom in med två öl och en skål jordnötter. De beställde var sin pizza och de satte sedan igång att snabbdricka öl. Båda var i grunden ganska törstiga i synnerhet en så fin dag som denna. Sten berättade om hur det gick med mannen i Årsta och om Anders en smula märkliga uppträdande.

– Jag har också varit med om något liknande, sa Fredrik och sedan berättade han om en situation som inträffade några dagar tidigare. En situation som nästan ledde till att Anders gav honom en smäll.

– Varför har du inte berättat om den tidigare? Sa Sten nästan förnärmat.

– Förlåt, men jag berättar ju om den nu.

– Jag förstår varför du gnällt så mycket på Anders på sista tiden, sa Sten, samtidigt som han nickade.

De pratade inte mycket mer om sin kollega Anders Jonsson. Istället gick de över till att koncentrera sig på att dricka öl och diskutera den kommande helgen. Sten tänkte åka med sin motorbåt och Fredrik skulle ha hand om sitt barn. De försökte, utan framgång, få ihop en kombination av dessa aktiviteter.

Ett par dagar senare diskuterade Sten, Anders, Fredrik och chefen provsvaret från DNA-analysen och jämförelsen av fingeravtrycken. Sten sammanfattade resultaten.

– DNA-strukturerna på de båda spermaproverna överensstämde så pass mycket och därtill stämde proven så mycket i övrigt att vi med stor sannolikhet kan säga att det var Stig Lundbergs sperma i offrets slida. Men hans fingeravtryck fanns varken på kniven eller på besticklådan.

– Fanns det några andra fingeravtryck förutom offrets då?

– Ja, det fanns två avtryck, troligen en tumme och ett pekfinger.

– Då blir det nog svårt att binda honom till gärningen, om han inte erkänner. Sen vände sig chefen mot Anders och frågade:

– Har han sagt något mer?

– Nej, jag har hört honom ett par gånger till men han berättade samma historia varje gång. De stämde överens in i minsta detalj utan att vara ordagranna kopior av varandra.

– Vilka var inne och tittade i hans lägenhet då?

– Det var jag och Sten, sa Fredrik. Vi hittade ingenting konstigt.

– Vad tror ni? Sa chefen, var det han?

– Jag är osäker, sa Anders. Sten höll med. Fredrik sa ingenting.

– Om det var någon som kom efter honom, då måste det väl nästan vara någon gammal älskare, eller en för andra människor okänd pojkvän som kom och hälsade på mitt i natten. Spekulerade Sten.

– Det är ju inte omöjligt. Hängde Fredrik på.

– Hon kanske hade någon som brukade komma förbi ibland och få sig ett nyp. Han kanske blev svartsjuk på henne och det blev bråk. Hon kanske hämtade kniven för att försvara sig.

– Såg det ut som om det varit bråk i sängen? Frågade chefen.

– Nej inte direkt, sa Sten, inte värre än efter vilken älskog som helst, dessutom fann vi ju henne liggande prydligt under täcket.

– Okay då, ska vi släppa denne Stig Lundberg tills vi hittar något mer och istället koncentrera oss på hennes gamla boyfriends?

De var samtliga överens om att de skulle göra på det viset. Sålunda blev Stig Lundberg återigen en fri man.

Södermord

Kriminalinspektör Olof Nyman la ned en bunt papper på sitt skrivbord och funderade en stund över vad som stod i dem. Papperen utgjorde dokumentationen av en utredning rörande en kvinna som hittats död i sin lägenhet. Kvinnan, Kristin, blev funnen av pojkvännen. Hon låg i sin säng. I bröstet hade någon kört in en kökskniv. Detta hade hänt för en dryg vecka sedan. Pojkvännen hade varit i Småland hos sina föräldrar. Han kom hem på söndagskvällen och fann då sin flickvän liggande död. Enligt protokollet över förhöret med honom, ringde han genast till polisen. I en kommentar vid sidan om den ursprungliga texten hade en av Nymans kollegor skrivit att man kollat med föräldrarna och de bekräftar att deras son var där hela helgen fram till lunch på söndagen. I övrigt fanns det, enligt Nyman, inte så mycket av värde i förhørsprotokollet. Enligt detta var mannen väldigt upprörd, trots att förhöret hölls flera dagar efter det att han funnit kvinnan. Den polis som förhörde mannen beskrev honom som "klart ur balans och svår att kommunicera med".

"Tror fan det." Hade Olof Nyman tänkt när han läste kommentaren.

I dokumentationen av utredningen fanns även en beskrivning av lägenheten. Den var skriven av de två polismän som var först på plats. Denna gav honom heller ingen vägledning i vad som hänt kvinnan under den för henne så ödesdigra helgen. Vidare fanns det bland annat ett par vittnesmål ifrån kamrater till kvinnan. Ingen av dem visste vad hon skulle göra den helgen. Ingen hade heller pratat med henne. Hennes arbetskamrater visste heller inte vad hon skulle göra. Det allmänna omdömet om henne föreföll vara att hon var en ganska lugn och tillbakadragen person. I kriminalteknikernas rapport stod att läsa att man inte funnit några som helst fingeravtryck på kniven. Kniven var enligt uppgift en av parets köksknivar. Den brukade stå i ett knivställ på diskbänken. Teknikerna hade inte funnit någon sperma i vare sig henne eller i sängen. De hade inte heller funnit något annat med annan DNA än Kristins eller pojkvännens.

Anledningen till att Nyman läste dokumentationen om fallet var att hans chef bett honom ta en titt på det, eftersom utredningen kört fast. Han hade gjort ett antal anteckningar i ett kollegieblock som låg på bordet framför honom. Där stod det:

"Sexvanor, kontokort, bankomatuttag, mobiltelefon triangulering" vidare hade han skrivit "stulna föremål."

Han gick in till den kollega som handlagt ärendet. Kollegan satt vid sitt skrivbord och tittade på ett papper. Han vände sig mot Nyman och såg lite frågande och samtidigt skamsen ut.

– Sexvanor och kontokort? Frågade Nyman bryskt.

– Va?

– Vad hade kvinnan för sexuella preferenser, har ni kollat det?

– Hur då, man kan väl inte fråga vad folk gör i sängkammaren.

– Nu gäller det här ju ett mord. Kontokort hade hon det? Fortsatte Nyman lite spydigt. Det syntes tydligt att han inte var särskilt imponerad över utredningen.

– Nej.

– Bankomat kort, då?

– Det vet jag inte.

Nyman suckade.

– Mobiltelefon triangulering?

– Hennes mobiltelefon var hemma under hela lördagen.

– Var det något som hade blivit stulet i lägenheten?

– Jag tror inte det. Förresten, ska du ta över utredningen nu?

– Ja det är nog så, men du kan kanske hjälpa till och se hur det går till.

Han lämnade kollegan för att prata med chefen. Nästan direkt efter det att han lämnat kollegan ångrade han sig lite. Det var kanske onödigt att gå på så mycket. Det var aldrig någon lätt sak att göra rätt saker i en mordutredning och den killen hade antagligen aldrig gjort några sådana förut. Han bestämde sig för att vända tillbaka och be om ursäkt.

– Jag är ledsen om jag var lite brysk, det här är inte så lätt och du har ju inte gjort så många mordutredningar tidigare. Vi kan kanske jobba på det här tillsammans.

Hans kollega såg lite lättad ut och antog erbjudandet. De gick tillsammans in till chefen och Nyman beskrev vad han ansåg att de borde göra.

– Gör så, jag litar på dig, sa chefen.

Nyman gick till sitt rum och ringde till parets gemensamma lägenhet, ingen svarade. Han prövade att ringa till pojkvännens arbetsplats. En kvinna svarade:

– Välkommen till Nordbanken, du ringer på Göran Anderssons telefon, han svarar inte.

– Tack det vet jag, var får jag tag i honom?

– Jag har ingen uppgift om var han är någonstans, det kanske finns någon annan på den avdelningen som kan hjälpa till. Vad gäller saken?

– Det kan jag inte svara på, kan du koppla mig till hans chef?

– Visst jag kopplar dig till Kerstin Tunström.

Nyman blir kopplad till en man som svarar:

– Lagret, Svenne.

– God dag mitt namn är Nyman jag söker Kerstin Tunström.

– Då har du kommit fel.

Nyman suckade och lät sig kopplas runt ett tag innan han nådde denna Kerstin. Det visade sig emellertid att hon inte alls var Göran Anderssons chef, hon gav honom emellertid ett direktnummer till någon som hon trodde var hans chef. Slutligen fick han tag i en person som upplyste honom om att Göran var sjukskriven och befann sig hos sina föräldrar i Småland. Denne bistod honom även med ett telefonnummer till dessa. Nyman ringde numret och fick tag i mannen. Nyman frågade om det gick bra att han kom till Småland och ställde lite frågor.

Mannen gick med på detta och de kom överens om att träffas samma kväll. Nyman gick in till sin chef och begärde att få åka till Småland.

– Inga problem, ska vi ordna ett hotell till dig?

– Nej tack jag kör nog tillbaka i natt.

– Kommer inte på fråga, du sover över på något pensionat, eller dylikt. Jag vill inte att du somnar vid ratten. Vart ska du förresten?

– Till Huskvarna.

– Det ligger utanför Jönköping, va?

– Just det, jag kanske kan hitta något ställe i Jönköping.

– Bara det inte är för dyrt.

– Då säger vi så, sa Nyman och gick till sitt rum för att hämta sin portfölj, ett anteckningsblock, sin termos och ett paket med kex, därefter ner i garaget. Han såg faktiskt fram emot att få tillbringa de närmaste fem-sex timmarna själv i sin bil, det brukade verka avslappnande och dessutom tyckte han om att köra bil. Det skulle därtill bli skönt att komma ut på landet en fin augustidag som denna.

Resan tog mycket riktigt omkring sex timmar om man räknar bort en lång lunch och en middag.

Göran Anderssons föräldrar bodde på en bondgård i utkanten av Huskvarna. Boningshuset var gammalt och det såg ganska slitet ut. Nyman kunde inte avgöra om det var någon där. Det lös inte i något fönster trots att klockan var över åtta på kvällen. Han parkerade på den lilla grusplanen framför huset, steg ur bilen och gick fram till ytterdörren. Ingenting skvallrade om att någon i huset uppmärksammat detta. Men så fort Nyman steg upp på förstuvisten öppnade en äldre man dörren. Nyman sträckte han fram handen och presenterade sig. Mannen mötte handslaget med orden:

– Arne Andersson. Du vill prata med min son.

Nyman nickade.

– Vänta ett tag, han är uppe på sitt rum jag skall hämta honom. Du kan komma in förresten. ”Han kanske inte är så gammal ändå” tänkte Nyman, när han såg hur mannen ganska kvickt vände om och började gå upp för en trappa.

Mannen gick upp några trappsteg, stannade och vände sig om emot Nyman.

– Fruktansvärt sorgligt det här med Kristin.

Nyman försökte komma på någonting passande att svara, men lyckades inte, så han sa ingenting. Någon minut senare såg han far och son komma ner för trappan.

Det var uppenbart att sonen mådde dåligt. Han var orakad och såg väldigt trött ut. Han hade ett par slitna träningsbyxor en urtvättad t-shirt som det stod HV-71 på. De kom fram till ytterdörren och Göran nickade mot Nyman.

– Hej, sa han tyst. Nyman nickade och svarade så försiktigt han kunde med ett:

– Hej. Kan vi sätta oss någon stans där det är lite ostört?

– Ni kan väl sätta er i finrummet, sa Görans far. Mamma kan göra kaffe till er.

Göran gick igenom hallen och en dörr. Han sa inte ett ord. Nyman följde efter honom. Dörren ledde till ett rum med en soffgrupp och en TV. De gick igenom detta rum fram till en dörr.

Göran öppnade dörren och gick in i ett rum som Nyman förstod måste vara finrummet. Det var möblerat med en gammal finsoffa och ett stort ovalt bord med åtta stolar. Bredvid den gamla soffan stod det ett stort utsirat skåp. I ena hörnet av rummet fanns det en kakelugn och det var spetsgardiner runt fönstren. Nyman tyckte att rummet var ganska vackert, det påminde honom om hans mormor. Göran satte sig i en av stolarna vid bordet. Nyman satte sig mitt emot honom. Han öppnade sin portfölj och tog ut ett anteckningsblock och en penna. Han lade dessa saker på bordet samtidigt som han funderade över hur han skulle börja.

– Olof Nyman, heter jag. Han sträckte fram handen mot Göran. Denne tog den och höll den i ett löst grepp. Nyman fortsatte:

– Som jag sa i telefonen är jag är kriminalinspektör på Södermalmspolisen. Jag har tagit över utredning om mordet på din flickvän.

Göran nickade.

– Jag måste börja med att säga att jag tycker att det är fruktansvärt, det som hänt. Men jag har några frågor som jag behöver få svar på, så att vi förhoppningsvis får tag på den som gjorde det.

Göran nickade återigen. Nyman hade funderat ganska länge på hur han skulle formulera sig för att kunna utröna om hon hade några särskilda sexuella preferenser. Någonting som gjorde att hon sökte våldsamma män. Han började med att fråga det mest uppenbara.

– Tror du att hon hade någon vid sidan om dig?

Mannen såg klart upprörd ut av frågan, men han svarade sansat:

– Nej, det har jag inte märkt, men vad visste jag egentligen.

– Förlåt frågan, jag hoppas att du orkar svara resten, en del av dem kan vara svåra att höra, men det är verkligen angeläget att du svarar.

Han väntade på ett svar, men det kom inget så han fortsatte.

– Först vill jag veta om du är stark?

Göran såg ganska förvånad ut, men han nickade och svarade:

– Ja ganska, jag tränade rätt mycket när jag var yngre, dessutom brukade jag hjälpa till här på gården.

– Tränar du någonting nu?

– Ja, jag brukar styrketräna några gånger i veckan på ett gym.

– Var hon förtjust i muskulösa män?

– Ja absolut, det var bland det som hon tyckte var bäst med mig. Hon tyckte jag var en riktig karl.

Nyman såg en tår rinna ner längs hans kind. Han kunde se på mannens kropp att han förmodligen hade tränat en del i sina dar. Både över- och underarmarna var ganska grova och de såg inte ut att vara fett.

- Kunde hon vara provocerande?
- Hur då, menar du?
- Jag menar att var hon en sån tjej som kunde reta upp en man och bara fortsätta att reta upp honom trots att hon såg att han var förbannad.
- Nej, det märkte inte jag i alla fall.
- Hur var hon i sängen, gillade att det gick lite tufft till, så att säga?
- Ja hon var vild i sängen.
- Tyckte hon om att bli fasthållen eller något sådant?
- Inte direkt fasthållen, men.

Han tystnade och tittade mot den stängda dörren till rummet, sedan fortsatte han:

- Hon gillade att bli smiskad på stjärten.

Nyman satt tyst en stund och skrev i sitt anteckningsblock. Därefter försökte han sammanfatta det han hade kommit fram till med hjälp av de svar han hittills fått.

- Som jag uppfattar det skulle det kunna vara enligt följande. Hon attraherades av muskulösa män. Den som gjorde det torde rimligen vara ganska stark, eftersom kniven var nedkörd ganska djupt in i bröstet. Detta med ett enda hugg.

Göran rös till, sedan nickade han.

- Har du eller hon någonsin haft en av köksknivarna i sovrummet tidigare?
- Nej, aldrig.

- Om det hade varit så att dom bråkat och han gått ut i köket och hämtat en av era köksknivar, hade hon väl rimligen inte bara legat kvar i sängen och väntat på honom?

Göran tittade lite oförstående på Nyman, och väntade på en fortsättning.

- Om hon hade hämtat kniven för att hon var förbannad och han sedan tagit den borde det blivit någon form av handgemäng däremellan. Jag menar, hon hade väl inte bara lämnat över kniven till honom och väntat på att han skulle köra in den i hennes bröst.

Göran gömde huvudet i händerna.

- Ja. Viskade han fram.
- Det var en av era köksknivar inte sant.
- Ja.

- Var förvarade ni den?

– I ett sådant där knivblock på diskbänken.

- Var det lätt att hitta knivblocket även om man inte varit i ert kök tidigare?

– Ja det tror jag nog, det stod mitt på diskbänken.

- Det fanns ingenting som tydde på att det varit bråk i sängen. Mördaren måste således antingen ha smusslat in kniven i rummet, alternativt måste det ha varit en lek från början.

Nyman tystnade och såg på Göran för att se om han hängde med. Det föreföll vara så, han fortsatte:

- Tror du att det skulle kunna vara så att dom först använde kniven på lek?

– Jag vet inte, det gjorde vi i alla fall aldrig.

- Som jag sa tidigare är det inget som tyder på att de bråkat. Mördaren borde således ha stuckit kniven i henne utan att hon var beredd på det.

Göran sa ingenting, men det såg fortfarande ut som om han var med på resonemanget.

- Om det var så att mördaren hämtat kniven utan att det var bråk och utan att hon var med på det måste vi ha att göra med någon som utfört ett planerat mord på henne.

Göran kunde inte längre hejda sig utan han grät, hejdlöst. Då knackade det på dörren. Görans far öppnade den och en kvinna kom in med en bricka med en termos på. På brickan fanns det även ett stort fat med olika sorters bullar och kakor. Vidare stod där en sockerskål och en gräddsnpipa. Kvinnan tog ett steg in i rummet, stelnade till och tittade på Göran.

- Ursäkta sa hon. Sedan gick hon ut igen. Fadern följde efter och stängde dörren.

– Jag har inte så många frågor kvar, kan vi fortsätta en liten stund till?

- Visst.

– Det förefaller på mig som om vi har att göra med den värsta typen av mördare. En kallblodig typ som kan döda utan att först vara provocerad. Jag hoppas att vi hinner få tag på honom innan han dödar någon annan.

– Ja och häng honom sedan.

Nyman valde att inte kommentera det. Han förstod honom, men samtidigt var han av principiella skäl emot dödsstraffet. Detta kändes emellertid inte som rätt tillfälle att diskutera straffsatsen.

– Hade hon något betalkort eller kreditkort?

– Nej.

– Hade hon bankomatkort?

– Ja, på Nordbanken förstås. Hon arbetade också där.

– Arbetade ni på samma avdelning?

– Nej, jag arbetar på varumottagningen och hon arbetade inne på en kontorsavdelning.

– Brukade hon gå ut och roa sig utan dig?

– Ibland.

– Vart brukade hon gå då och med vem?

– Det hände inte så ofta, men när det hände, var det alltid med några kompisar ifrån grundskolan.

– Vad heter dom?

– Stina Lindgren och Inga Fredlund.

– Vet du var dom bor?

Göran gav Nyman deras ungefärliga adresser.

– Vart brukade de gå?

– Jag tror att de brukade gå och dansa på lite olika ställen.

– Då har jag bara två frågor till. Var det något som blev stulet?

– Nej, jag tror inte det.

– Märkte du om dörren var olåst när du kom hem?

– Nej, den var låst, men vi har ett sånt där lås som alltid låser när dörren stängs.

Nyman tackade och sa att han måste åka.

Göran nickade. Sedan reste de sig och gick ut ur rummet. I rummet utanför, satt föräldrarna i soffan. De vände sig emot Nyman. De såg väldigt oroliga ut.

– Jag ber så hemskt mycket om ursäkt, sa kvinnan. Vill ni kanske ha lite kaffe nu?

– Tack gärna!

– Var så god och sitt, sa hon och pekade mot en fåtölj.

Nyman satte sig och kvinnan ställde dit en kaffekopp och hällde i kaffe ifrån termoserna. Därefter sköt hon kakfattet mot honom.

Han drack ur sitt kaffe, åt en bulle och några olika kakor, berömde som sig bör fikabrödet och fick en påtår. Under tiden som detta pågick sa ingen i rummet någonting. Sonen Göran satt i den andra fåtöljen. Även han blev erbjuden kaffe, men tackade nej. När Nyman fikat klart frågar fadern:

– Tror du att ni får tag i honom?

– Jag vet inte, men de flesta brukar åka fast till slut. Jag hoppas bara att vi gör det innan han dödar någon mer kvinna.

Görans mor började gråta. Hennes make lade en arm om henne. Hon sa hulkande:

– Jag har bett till gud att ni skall få tag i honom.

Nyman reste sig och tackade för kaffet.

Han körde till Jönköping, åkte runt en stund tills han hittade ett hotell som såg enkelt ut och parkerade bilen utanför. Portieren, en äldre kvinna, log välkomnade och frågade vad hon kunde hjälpa till med.

– Jag vill ha ett rum över natten.

Han fick ett rum, gick dit, lämnade portföljen och gick tillbaka ner i receptionen.

– Har ni en tandborste och tandkräm att sälja?

– Nej tyvärr, men det finns säkert i livsmedelsbutiken om hörnet.

Mycket riktigt fann han vad han sökte i butiken om hörnet, dessutom köpte han ett paket med rakhyvlar och en flaska med rakvatten. Han gick upp på rummet, borstade tänderna duschade, gick och lade sig för att titta på TV. Nyman brukade inte göra på detta viset. Han brukade vara väl förberedd inför varje situation. Dessutom var han lite för sparsam med pengar för att köpa nya toalettartiklar bara för en kväll. Men han var noga med hygien och visste att resan skulle inbringa en ganska rejäl extra slant i form av traktamente, övertid och milersättning.

Nyman var tillbaka i Stockholm vid ettiden dagen därpå. Han gick direkt in till den kollega som till en början hade handlagt ärendet. Denne lyssnade under tystnad på Nymans redogörelse. När Nyman var klar därefter sa han bara:

– Jaha där ser man.

Nyman vart lite förvånad, han hade gärna haft en diskussion om hur de skulle tolka det mannen sagt. Kollegans reaktion dämpade emellertid den lusten avsevärt. Kanske var det så, tänkte han, att kollegan kände sig ännu mera överkörd och oduglig av att Nyman uppenbarligen fått fram mer vid sitt förhör med pojkvännen. Nyman var emellertid av den åsikten att det inte var professionellt att ta personliga hänsyn. Således sa han:

– Vad är det med dig? Har du inte mer att säga?

– Ursäkta jag tänkte på annat.

– Tänkte på annat! Skärp dig. Så kan du inte hålla på. Om du till exempel utför ett förhör kan du ju inte sitta och tänka på annat när den misstänkte svarar. Det är inte så konstigt att utredningen inte kommer någon vart.

Hans kollega satt tyst och det syntes tydligt att han skämdes.

– Förlåt jag skall försöka skärpa mig.

Nyman accepterade ursakten och frågade om kollegan kommit fram till något.

– Jag har kollat hennes bankkonto, hon hade gjort ett uttag samma kväll. Hon hade tagit ut femhundra kronor på en bankomat vid Hötorget. Uttaget var gjort ungefär klockan tjugo över tio.

– Hur fick du reda på vad hon hade för kontonummer och vilken bank hon hade?

– Jag ringde till Nordbanken, eftersom hon arbetade där.

– Bra. Lyckades Nyman krysta fram. Han blev glad att personen hade gjort någonting konstruktiv. Därmed kunde han stryka denne från sin ganska långa lista av personer som han betraktade som totalt odugliga.

– Det är rimligt att hon passade på att gå på ett diskotek eller liknade för att ragga upp en karl, när hennes pojkvän var borta. Konstaterade Nyman, kollegan höll med om detta. Nyman fortsatte:

– Det är rimligt att hon gick till bankomaten och tog ut pengar innan hon gick in på stället. Kollegan inflikade att det mycket väl kunde vara så att hon redan var inne på stället, men var tvungen att gå ut och hämta mer pengar.

– Absolut, men oavsett hur det är med den saken tyder detta på att hon var på ett ställe i närheten av Hötorget. Eftersom hon bodde på Södermalm. Finns det några diskotek i närheten av Hötorget.

– Massor, jag kan på rak arm räkna upp minst tre stycken.

Nyman insåg att han inte längre hade någon kunskap om utelivet i Stockholm. Han hade för länge sedan tröttnat på att gå på krogen, om han någonsin hade gillat det. Men han ansåg att som professionell brottsutredare borde han ha en viss basal kunskap på området. Under några sekunder övervägde han att ta upp det med kollegan.

– Det gör ju inte saken lättare. Vi borde kolla men några av hennes kamrater om hon pratade om något speciellt ställe.

– Jag frågade faktiskt det. Dom räknade upp några ställen som dom visste att hon varit på, men det lät inte som om hon hade något favoritställe. För övrigt verkade det som om hon inte gick ut särskilt ofta.

– Då blir det genast svårare. Det är väl inte så troligt att någon av personalen skulle känna igen henne.

Kollegan gjorde en gest som antydde att han höll med.

– Jag tror personligen att vi kan ha att göra med en riktig psykopat, en som dödar utan att ens bli provocerad. Det var ju inga tecken på att de bråkat, eller hur.

– Nej det har du rätt i. Det var konstigt, men det var ju inte ens särskilt stökigt bland sängkläderna.

– Tror du att någon kan ha lagt dom till rätta efteråt?

– Jag vet inte, det borde vi väl kunna utröna ifrån hur blodfläckarna ligger i förhållande till kroppen.

Nyman tittade med nyväckt intresse på sin kollega. Det var ju faktiskt ganska klokt tänkt. Han bestämde sig för att definitivt stryka denne ifrån sin lista över helt odugliga personer. Kollegan tog fram mappen med utredningen. De bredde ut fotona på hans skrivbord och de började analysera dem. Fotona föreställde en kvinna som låg på en dubbelsäng. Kvinnan låg ungefär mitt på sängen. Hon hade ett täcke ganska ordentligt utbrett över sig. Täcket täckte nästan hela sängen. Det enda som stack fram utanför täcket var hennes huvud. Hon låg på rygg. En kökskniv var inkörd i vad som föreföll vara hennes bröstorg.

– Hon kan definitivt inte varit beredd på det som hände. Hon hade ju inte ens händerna i försvarsposition. Dessutom måste mördaren haft ganska god tid på sig att måtta in kniven, eftersom han har lyckats sikta igenom täcket.

– Ja kniven träffade rätt i hjärtat. Det hittar man nog inte hur som helst genom ett täcke. Hon måste definitivt ha sovit.

Nyman nickade och fortsatte:

– Han ville väl inte väcka henne genom att dra undan täcket. Vet du föresten om det var mörkt i rummet? Hade hon persienn eller rullgardin fördragen?

Kollegan funderade en stund och sa sedan:

– Jag tror inte det, hon dog någon gång i fem-sextiden på morgonen, så det borde dessutom varit ljust då.

– Vi har definitivt att göra med en riktig otäcking. Konstaterade Nyman ånyo.

Han lånade kollegans telefon och ringde till chefen.

– Nyman här, vi har några saker som vi skulle vilja diskutera med dig.

Så drog han i korta drag vad de nyss hade konstaterat. Chefen bad dem att snarast komma in på hans kontor. Några minuter senare Nyman drog åter igen indicierna och de slutsatser som de dragit av dessa. Därefter väntade han och kollegan på att chefen skulle komma med ett förslag på fortsättning.

– Jag håller med om att det förefaller som om vi har att göra med en psykopat. Det finns vidare inget som tyder på att detta var en framprovocerad engångshändelse. Jag anser att vi bör skicka ut en förfrågan om det har hänt något liknande i något annan del av Stockholm.

Den unge kollegan sken upp, harklade sig och sa lite försiktigt:

– Det var väl en kvinna som blev ihjälstucken med kökskniv i Södertälje för ett tag sedan.

Både chefen och Nyman log uppskattande.

– Just det kan du kontakta dom. Han tittade på Nyman.

Nyman nickade och därefter vart det tyst en stund. Slutligen slog chefen handflatorna i bordet och avslutade mötet.

Psykopat

Onsdagen den 27:e augusti någon gång på förmiddagen kom Kalle Burman in i Stens rum med ett fax. De hälsade glatt på varandra. Därefter pratade de en stund om saker i största allmänhet och sommaren och båtar i synnerhet. Han gjorde sig ingen brådska att ge faxet till Sten. Det föreföll som om han ville suga på det en stund och utnyttja möjligheten till lite social samvaro. Sten hade inget emot detta, då han tyckte att det hade blivit alldeles för lite av den varan sedan han blev kriminalinspektör. Sten kände att det inte riktigt passade sig att sitta och hänga i fikarummet, som han hade gjort tidigare när han patrullerade. Ibland kände han att han saknade det lite grand. När de båda kollegorna växlat ett antal fraser i det för dem kära ämnet båtar, överlämnade Kalle faxet.

– Det här kom nyss på faxen, jag tror att det kan vara något för dig.

Sten tog faxet och ögnade igenom det. Det kom ifrån en Olof Nyman på Södermalms polisstation. Denne Nyman var faktiskt en av de få poliser som Sten kände på den stationen. Han insåg bara efter några rader av texten att detta var i högsta grad intressant för honom. Detta skyndade han sig med att säga till Kalle.

– Visste ni inte om att det där hade hänt för ett par veckor sedan? Det var visst helgen efter det som hände här i Södertälje.

– Hur fan kunde vi missa det? Så jävla stor är ju ändå inte stan.

– Jag kanske borde ha sagt det, men jag tänkte inte på det, men är det ingen annan här som läser en Stockholmstidning?

Sten valde att inte kommentera det, istället tackade han för hjälpen, gick till Fredrik och visade honom faxet. Även Fredrik insåg att detta kunde vara viktigt.

– Ska vi ringa Nyman på en gång, vi känner ju nästan honom. Han verkar vara en himla bra snut.

– Det tycker jag med, vi ringer på en gång.

Sten tog tag i telefonluren och slog telefonnumret som stod i faxet. Nyman svarade med bara efternamnet utan någon hälsningsfras. Sten presenterade sitt ärende och beskrev det fall som de höll på med. Nyman ansåg även han att mordet föreföll ha vissa saker gemensamt. De bestämde att de skulle träffas så fort som möjligt.

– Kan inte ni komma hit till Stockholm, jag har ju redan varit hos er, föreslog Nyman.

– Gärna för mig, men jag måste kolla med mina kollegor och chefen först. Kan vi ta det imorgon?

– Absolut, det här är ju viktigt. Hör du av dig så fort du kollat med dem?

Sten ringde av och tittade på Fredrik.

– Det är okay för mig, men kolla med chefen och Anders också.

Sålunda gick Sten och Fredrik iväg och frågade sina kollegor, samtliga poliser som var direkt medverkande i utredningen var nu överens om att detta kunde vara viktig. De var vidare överens om att de skulle träffas på Södermalms polisstation nästkommande dag. Resten av denna onsdag ägnade Sten, Fredrik och Anders till att sammanfatta det dom visste och till att få detta på pränt.

Det träffades klockan åtta på morgonen i garaget. De åkte samtliga i chefens bil. Det var han som körde. Klockan nio satt de inne på ett konferensrum på Södermalms polisstation. Förutom de fyra poliserna ifrån Södertälje var där Nyman samt dennes chef och den kollega som först hade haft hand om fallet. Stens chef sammanfattar de fakta och indicier som de funnit under utredningen av Anna Fredrikssons död. Nyman drog motsvarande beträffande den kvinna som blivit mördad på Södermalm.

– Det förefaller, sa Stens chef. Som om det skulle kunna vara samma gärningsman. Har ni säkrat några fingeravtryck som skulle kunna tillhöra honom?

– Som jag sa, svarade Nyman. Var kökskniven ren. Men vi har hittat fingeravtryck på ett par andra ställen som varken tillhör offret eller hennes pojkvän.

– Om det är samma mördare, sa Sten. Verkar det rimligt att han kände vårt offer. Eftersom han i så fall kom hem till henne under natten till söndagen. Det måste ha varit ganska tidigt på morgonen.

– Men ni har säkrat att hon hade den här mannen i Årstas spermier i sig? Sa Nyman.

– Ja, men det betyder kanske inte att hon inte hade den andre mannens spermier i sig också, svarade Sten.

– Dom kanske inte ens hade samlag, han kanske insåg att hon varit med någon annan och då blev han putt. Fortsatte Anders.

– Har ni hört hennes tidigare pojkvänner och älskare? Frågade Nyman.

– Vi har ringt de killar som stod uppskrivna i hennes telefonbok, det var inte så många. Det fanns en del bortsuddade namn också, dom har vi inte kollat, sa Fredrik.

Sten fortsatte:

– Man kan ju tänka sig att hon inte suddade ut namnet på någon som hon fortfarande träffade.

– Om det inte var han som gjorde det, sa chefen.

– Var det någon av de gamla pojkvännerna, som ni tyckte verkade skum? Frågade Nymans chef.

Sten tittade frågande på Fredrik:

– Det skulle väll vara han Karl, då. Vi hade ju tänkt höra honom på hans jobb. När hans tjej inte är med.

– Ja, vi kanske borde ta och kolla honom då.

Sten tittade på Nyman och frågade:

– Men ert offer då, fanns det inga spermier där?

– Nej, faktiskt inte. Han kanske använde kondom. Eller då så hade de inte samlag.

Sten hummade lite och sa trevande:

– Killen kanske blev sur över att hon lockat hem honom och sen inte ville knulla.

De andra nickade instämmande. Fredrik fortsatte:

– Killen kanske bara är en copycat som läst om dådet i Södertälje.

De andra höll med och de bestämde de att Anders och Sten skulle höra de män som fanns med i Annas adressbok. Vidare skulle de ta prover på dessa män. Om det inte gav något resultat skulle de åka till hennes lägenhet och söka efter andra namn att arbeta på. De bestämde också de att de skulle låta jämföra alla främmande fingeravtryck som hade säkrats i de båda lägenheterna. Slutligen skulle de göra ytterligare ett försök att finna främmande mänskligt DNA i Kristins lägenhet. De båda senare uppgifterna föll på Nymans lott. Mötet hade tagit över två timmar. Nymans chef föreslog att han skulle bjuda samtliga polismän på lunch.

Poliser från Södertälje tittade imponerat på denne. Sådan lyx hade de minsann inte varit med om i Södertälje.

– Ni kommer ifrån en annan station och då kan vi ta det som representation, sa han glatt. Ni har gjort ett bra jobb tycker jag.

När de kom tillbaka till Södertälje gick Sten omedelbart till bevisförrådet för att hämta kvinnans adressbok. Men den fanns inte där. Han gick till sitt rum och letade igenom sina papper. Därefter gick han in till Fredrik och frågade om han visste var den fanns. Detta visste inte Fredrik. Sten kände aningen av panik.

– Men skickade du inte den till någon slags analys för att kolla de utsuddade namnen?

– Nej, vi snackade om det men jag glömde bort det. Fan också! Ligger den inte hemma hos dig då, vi ringde ju ifrån dig.

– Just jävlar, så kan det vara. Du jag måste dra hem och kolla.

Han nästan sprang ut till bilen och körde hem till sig. Hur han än letade, hittade han emellertid inte adressboken. Han ringde till Sten. Sten förstod att Fredrik var nervös. Att slarva bort väsentligt bevismaterial är inte särskilt lyckat. Om det överhuvudtaget skulle komma fram att han hade haft bevismaterialet hemma hos sig, skulle det kunna bli pinsamt. Ingen av dem skulle heller vilja redogöra för hur telefonförhören hade gått till.

Sten försökte sig på ett konstruktivt förslag:

– Den där Karl, han gick i samma klass som henne i grundskolan va? Vi kanske kan hitta någon gammal skolkatalog hemma hos henne.

– Bra, kan du hämta ut nycklarna till hennes lägenhet så möts vi där utanför, så fort som möjligt.

De möttes cirka femton minuter senare utanför hennes port. De gick upp för trapporna och Sten knöt försiktigt upp avspärningsbandet på hennes lägenhetsdörr.

Sten föreslog att de skulle börja med bokhyllan i vardagsrummet.

– Ta den du, jag tar sovrummet.

I sovrummet fanns det förutom en säng, en stol och ett klädskåp, även ett skrivbord. På skrivbordet stod det en dator och bredvid datorn fanns det ett antal böcker samt diverse kontorsattiraljer. Fredrik öppnade en efter en lådorna i hurtsen som satt till höger under bordsskivan. Där fanns en massa saker förutom skolkataloger. Det fanns inte heller några kärleksbrev eller liknande. Därefter gick han igenom klädskåpet. Sedan kom han något modstulen ut till Sten i vardagsrummet. Sten ställde tillbaka det sista av fotoalbumen i bokhyllan.

– Hittade du något, Fredrik?

– Nej ingenting, du då?

– Nej, hon kanske har sina skolsaker i någon låda på vinden.

– Kanske det, men vi kollar väl köket först.

De går in i köket. På en liten bänk vid sidan om matbordet står Annas telefon. Bredvid telefonen står det en telefonsvarare, bredvid telefonsvararen står även en nummerpresentatör. De tittar häpet på varandra.

– Hur fan kunde vi missa den? Sa Sten.

Indikatorn på telefonsvararen visar att Anna hade tjugoen obesvarade samtal.

– Vågar vi trycka på spela upp? Sa Fredrik.

– Visst det gör väl inget?

– Jo det beror på, en del telefonsvarare spolar bort samtalen vart efter de spelas upp.

– Oj då, så gör inte min. Undrar vad det här är för en sort?

– Här står det "ERASE" det betyder kanske att man aktivt måste välja att spela över de meddelanden som man inte vill spara.

– Så är det på min svarare, ska vi chansa?

– Okay då, men vi kanske ska vara beredda att rycka ur sladden eller något om den börjar radera.

– Hur märker man det då?

– Jag vet inte.

Sten drog skjortan över fingret och tryckte på en knapp som var större än de andra. Under den knappen stod det "MSG".

Det första samtalet löd "hej det är Tina, skulle bara kolla hur det är med dig, men du är väl ute någonstans, det är ju lördagskväll."

Nästa samtal var bara en massa prassel. Därefter var det Tina som ringde igen. Sedan var det Annas chef Filippa som ringde. Hon undrade var Anna var någon stans. Det var måndag och hon skulle vara på sitt arbete.

De resterande arton samtalen var ifrån andra personer som undrade var hon var någonstans. Rösterna var samtliga kvinnliga. Ju längre på bandet de kom desto mer kommentarer hördes om att ingen lyssnat av telefonsvararen. De sista samtalen lät väldigt oroliga. Efter varje samtal adderades en etta till numret i den rutan med siffran på hur många samtal som var inspelade. När indikatorn kommit till nummer tjuogoett, stod Sten beredd att dra ut sladden till telefonsvararens transformator.

Ingenting hände emellertid, indikatorn fortsatte att visa på tjugoen samtal. Sten och Fredrik pustade ut. De övergick nu till att koncentrera sig på nummerpresentatören. De var särskilt intresserade av om någon ringt under natten till söndagen den nionde augusti.

– Kan du dylika apparater? Frågade Sten.

– Ja, kanske. Mitt ex har en sån. Man trycker på den där knappen, sa han och pekade på den största av knapparna. Den visar det senaste samtalet först sen bläddrar den bakåt.

– Vi måste bläddra minst tjugo samtal bakåt då.

– Ja minst.

De bläddrade bakåt och fann att någon ringt Anna söndagen den nionde maj klockan 05.43. Då hade hon inte svarat. Kanske för att hon låg och sov, inte ville svara eller redan var död.

Personen i fråga hade ringt ifrån en mobiltelefon. Sten skrev upp mobiltelefonnumret och noterade tidpunkten för samtalet. Denna person hade enligt vad nummerpresentatören kunde vittna om, ringt henne en gång tidigare i slutet av juli. Det var så långt dess minne räckte.

Personen hade inte ringt henne efter söndagen.

Sten tog upp sin mobiltelefon och ringde nummerupplysningen. Han noterade namnet på abonnenten på ett papper som han tagit fram ur sin plånbok. Vidare noterade han abonnentens adress.

Personen som innehade abonnemanget hette Mats Wiklund. Han bodde i centrala Södertälje, på Tappgatan.

– Vad gör vi nu? Jag har ingen större lust att berätta för chefen att vi missat det här med telefonsvararen, sa Sten.

– Inte jag heller, men jag antar att vi måste göra det. Som tur är, var det i alla fall vi som kom på det.

– Vad ska vi säga då? Varför var vi överhuvudtaget här?

– Jag tycker att vi ljuger och säger att vi kom på att vi skulle kolla om hon hade någon telefonsvarare eller nummerpresentatör.

– Det låter ju lite korkat att vi inte kollat det tidigare, men vi får väl köra på det ändå.

Sten slog telefonnumret till deras chef och förklarade vad de funnit. Chefen kommenterade mycket riktigt att det var lite klantigt av dem att inte kolla telefonsvararen tidigare. Det verkade emellertid inte som han gjorde en stor grej av det. Han skulle se till att Kalle kollade upp personen ifråga, sedan skulle de ta in honom.

Sten och Fredrik lämnade kvinnans lägenhet. När de kom tillbaka till stationen var Anders redan på väg till Mats Wiklund. Sten följde med honom. I bilen drog han vad som hänt i lägenheten. Med den korrektion som han och Fredrik hade kommit överens om. Anders kommenterade inte deras malör. Istället frågade han om telefonboken. Sten tvingades då erkänna att han inte hittade den. Han hann inte komma på något bra försvar, så han bara la fram det rakt av. Han visste dessutom att man borde vara försiktig med att ljuga inför Anders, eftersom denne var erkänt skicklig på att avslöja lögnen. Anders berättade att Wiklund var tjugonio år gammal och ostraffad.

De kom fram till mannens bostad, ringde på dörren, ingen svarade. De lät sig nöja med detta och åkte tillbaka till stationen. Senare på kvällen skulle de försöka igen. Därefter gick var och en in på sitt rum. På Stens kontorsstol låg det en lapp som lät meddela att Nyman hade sökt honom. Han ringde upp honom och han berättade att DNA-experten inte funnit några intressanta främmande DNA-spår i Kristins lägenhet. Det var eller inga av de hittills jämförda fingeravtrycken som stämde överens mellan de två brottsplatserna. Sten tackade för upplysningarna och berättade om vad som hänt dem.

– Ta in honom.

Klockan tio över fem gick Sten, Fredrik och Anders till McDonalds, sen åkte alla tre till Wiklund. En man som var ganska lik den tidigare misstänkte, öppnade dörren. Anders höll upp sin legitimation.

– Vi är ifrån polisen, heter du Mats Wiklund?

– Ja.

– Vi vill att du kommer till polisstationen för förhör.

Mannen bleknade.

– Varför då, jag har inte gjort något.

– Det får vi se, sa Anders. Först vill vi kika lite i din lägenhet.

De trängde sig förbi mannen och gick in. Han följde efter dem. Det var en gammal lägenhet. Den bestod av ett rum och kök. De gick bara flyktigt igenom den och de fann inget anmärkningsvärt. De tog med honom till polisstationen och in på ett förhöringsrum.

Anders satte igång och grillade honom.

– Känner du någon som heter Anna Fredriksson?

– Nej.

– Vad gjorde du lördagen den åttonde augusti?

– Jag tror inte jag gjorde något särskilt. Jag var hemma tror jag.

Sten noterade att han inte krävde att få veta varför han blev intagen till stationen. Men han verkade annars ganska samlad och inte särskilt nervös. Om de hade att göra med en äkta psykopat vore det emellertid inte särskilt konstigt. Tvärtom vore det ganska typiskt.

Anders fortsatte:

– Vad gjorde du på natten mellan lördagen den åttonde och söndagen den nionde augusti?

– Jag låg och sov, hemma i min säng.

Anders övergick efter ett tag ifrån snabba frågor till att be honom i detalj beskriva dessa dagar. Han kunde emellertid inte lämna annat än en väldigt summarisk beskrivning. Anders fortsatte därpå med att fråga honom om helgen efter. Wiklund hävdade att han även den helgen varit hemma och inte gjort något särskilt. De förhörde honom i över två timmar utan att få ur honom något mer än detta. De tog hans fingeravtryck och tvingade honom att lämna saliv på en pinne med bomullsklädd spets. Därefter ordnade de så att han blev tagen till häktet på Hall. Redan dagen därpå fick de svar angående både DNA-provet och fingeravtrycken. Hans tum- och pekfingeravtryck matchade några avtryck på Annas besticklåda och på den kniv som man fann i hennes bröst. DNA:t matchade DNA:t från det hårstrån som teknikerna hittat på hennes täcke. Dessutom hade Mats Wiklunds mobiltelefon varit uppkopplad mot en mast ett par hundra meter ifrån Annas bostad mellan tre och halv sex på morgonen söndagen den nionde augusti. Antagligen hade han stått utanför och sett Stig Lundberg både komma till och lämna huset, troligtvis var hennes dörr olåst.

Wiklund fortsatte emellertid att neka. Han nekade även i rättegången, men man fann honom trots detta skyldig till mordet på Anna. En stor rättspsykiatrisk undersökning gav vid handen att mannen hade en kraftig personlighetsstörning. Den psykolog som ledde undersökningen menade att Wiklund kunde bli väldigt våldsam. En tidigare flickvän vittnade också om att han kunde vara våldsam om han kände sig hotad eller retad. Hon hade blivit slagen flera gånger, men hon hade inte anmält det till polisen. Hon hade lämnat honom för två år sedan, men det hände fortfarande att han sökte upp och trakasserade henne. Han blev av en enig rätt dömd till livstids fängelse. Han blev emellertid inte åtalad för mordet på Kristin och det dådet är ännu ouppklarat.